

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 38 - 25 kuruş

2 - Şubat - Çarşamba - 1949

GABRIEL, RAYMONDA'YA UÇAĞI İLE KAZA YERİNE İNMEYİ TEKLİF EDER.

ORADA DENİZE İNER VE ARARIM..

İYİ AMA SEN KLARAYI TANI-MASSIN, BENİM DE GELMEM LAZIM.

EVET, GABRIEL BİZ DE GELELİM..

8

15

BARCELONA DÖNDÜKTEN SONRA, YOLCULARIN BİR ÇOĞUNUN İKİ GEMİ TARAFINDAN KURTARILMIŞ OLDUĞUNU ÖĞRENİRLER.

KAZAZEDELERİ KURTARAN GEMİLERDEN BİRİ BUNLARI, PALMA DI MAIORKA'YA, DİĞERİDE İSKENDERİYE DE BIRAKACAK.

PALMAYA KAZAZEDELERİ KURTARAN GEMİ İLE AYNI ZAMANDA VARIRLAR. RAYMOND HEYECAN İÇİNDE ÇIKANLARA BAKAR.

GÖK FECİ KLARAYI GÖRMEYORUM.

EVET YOK!

ÇIKANLARA SORALIM BİR KERE. BELKİ GÖREN OLMUŞTUR.

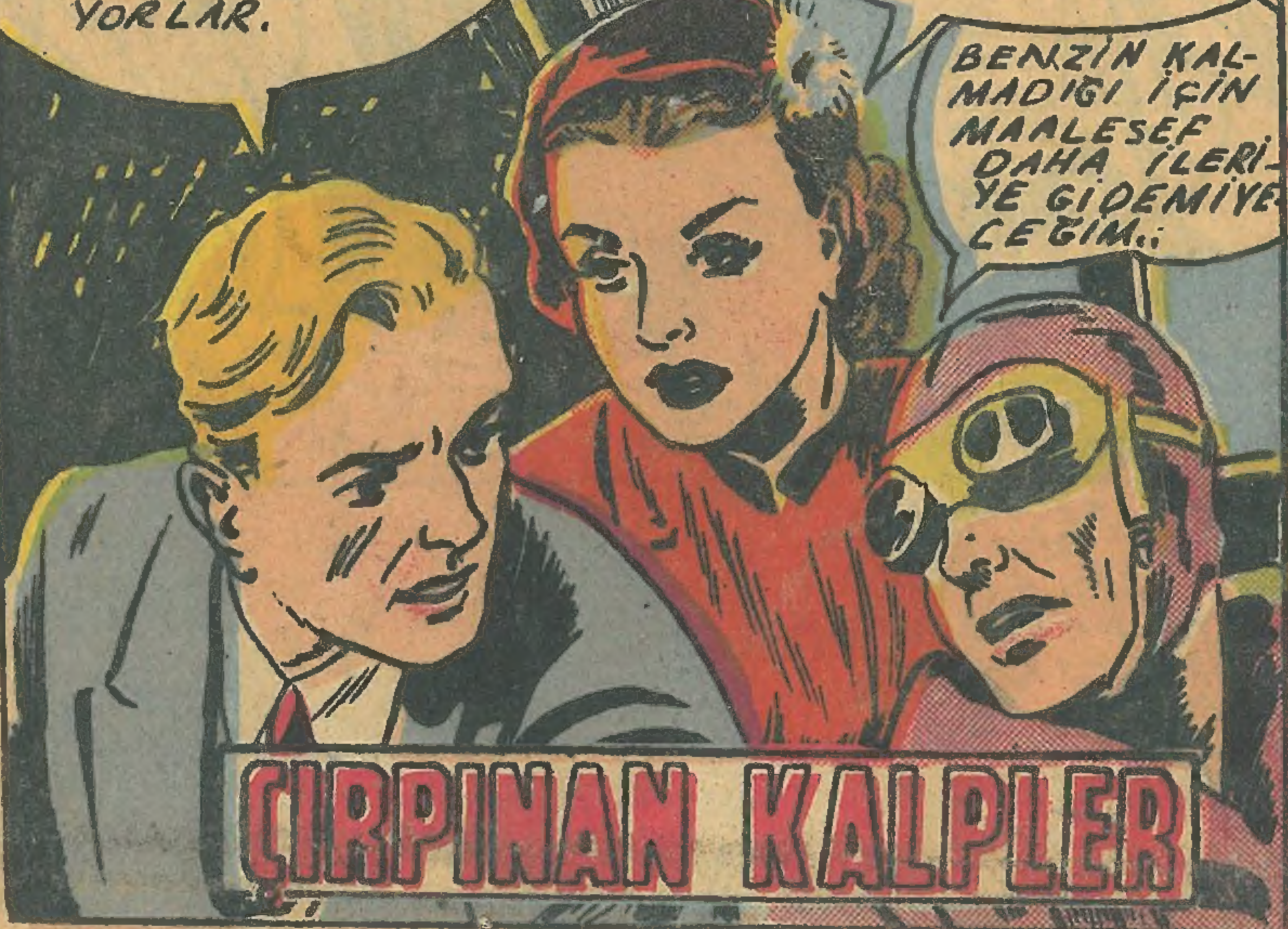
38

GABRIEL, KAZANIN KÖRFEZ AÇIĞINDA OLDUĞUNU ÖĞRENEREK O TARAFYA DOĞRU UÇARLAR, BİR GEMİ GÖRÜRLER FAKAT GABRIEL GERİ DÖNMELİ ZORUNDADIR..

AŞAĞIDA BİR GEMİ VAR. YOLCULAR MENDİL SALLAYORLAR.

BELKİ BUNLAR ARASINDA KLARA DA VARDIR..

BENZİN KALMADIĞI İÇİN MAALESEF DAHA İLERİYE GİDEMİYELERİM..

ÇIRPINAN KALPLER

RAYMOND KADAR ÜZÜLEN GABRIEL, UÇAĞI İLE ÖNCE PALMAYA MENFİ BİR NETİCE ÇIKARSA O ZAMAN İSKENDERİYE'YE GİTMEYİ TEKLİF EDER..

BİRKAC SAAT SONRA BURADAN HAREKET EDERSEK TAM ZAMANINDA PALMAYA VARIRIZ?

TELSİZLE KURTULANLARIN İSİMLERİNİ BEKLESEK DAHA İYİ

HAYIR! KLARA BELKİ SAHTE İSİM KULLANIR.

RAYMOND ONA BUNA SORAR.

FACIA ÇOK ANİ OLDU..

İKİ KADININ ÖTEKİ GEMİ TARAFINDAN KURTARILDIĞINI GÖRDÜM. FAKAT İKİSİDE İHTİYARLI..

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

RAYMOND ÇOK MÜTEESSİRDİR. BÜTÜN ÜMİTLER KAYBOLMAKTADIR. ARTIK TALİHİNİN HER GÜN, AKSİNE GİTTİĞİNE İNANMIŞTIR. EGLE, GABRIELE, RAYMONDU İSKENDERİYEYE GÖTÜRME MEGİ TEKLİF EDER.

YENİ BİR HAYAL KIRIKLIĞINA MEYDAN VERMİVELİM. KLARANIN, NEPTÜN KLİRBANLARI ARASINDA BULUNDUĞUNU ZANNEDİYORUM. İSKENDERİYEYE YALNIZ İKİMİZ GİDELİM.

8
16

BUNA İMKAN YOK. BİZİ, NE OLURSA OLSUN TAKİP EDECEKTİR.

ÖYLE İSE UÇAKTA BİR SAKATLIK OLDUĞUNU SÖYLEYİN VE YALNIZ GİDİN. SİZE KLARANIN BİR FOTOĞRAFINI VE ONU ARANANIZ İÇİN LÂZİM GELEN MALUMATI VERİRİNİ!

EĞER BU ONA BİR İVİLİK OLACAKSA DEDİĞİNİ GİBİ HAREKET EDERİM.

LÂKİN RAYMOND ŞİDDETLE İTİRAZ EDER.

ŞAYET SENİN UÇAGINDA BİR BOZUKLUK HARS A PALMA VEYA BARSELONDA BİR BAŞ KASINI ARARIZ.

BAŞ KASINI BULMAN İMKANSIZ.

ŞARK SEFERLERİ ARTIK VAPILMIYOR.

GABRIEL DAHA FAZLA BU OYUNA DEVAM EDEMİYECEĞİNİ ANLAVOR. RAYMONDA, TİÇAĞI TAMİR ETTİĞİNİ SÖYLÜYOR. LÂKİN. ERTESİ SABAH TAM HAREKET EDECEĞİ SIRADA KUMANDA LEVİYELERİNİN KIRILMIŞ. OLDUĞUNU GÖRÜYOR. SAKIN BU BİR SABOTAJ OLMASIN?

NE OLDU?

YİNE Mİ BİR ARIZA?

EYET. BU SEFERKİNİN TAMİRİ KABİL DEĞİL. SİZE TAVSİYEM DERHAL HAREKET EDİP BİR GEMİYE BINMENİZDİR. BUGÜN MISIRA PRİNERO KALKACAK.

RAYMOND BU SÖZLERİN ÜZÜNTÜSÜ İÇİNDE, GABRIEL İLE EĞLENİN GÖZLERİNDE BİR ZAFER PARLAKLIĞI GÖRÜR. FAKAT SONRA YANLIŞ ZEHABA KAPILDIĞINI ZANNEDER. ODA EĞLEYİ SEVMEYE BAŞLAMIŞTIR. OAKSAM PRİNERO GÜVERTESİNDE GABRIEL İLE EĞLE YALNIZ KALIRLAR.

BİR YARDIMA İHTİYACINIZ OLURSA BENİ ÇAĞIRIN. NEREDE OLURSA KOŞUP GELİRİM.

SİZE BUNU VAAD EDİYORUM. GABRIEL BENİM YEGANE ARKADAŞIM SİN.

GABRIEL AŞK VE SEVİNCİNE GALEBE ÇALAMIYARAK EĞLEYİ KUCAKLAYIP ÖPER.

EĞLE SİZİN YALNIZ BİR ARKADAŞINIZ DEĞİLİM. SİZİ DERİN BİR AŞKLA DA SEVİYORUM.

Tepeden tırnağa kadar silahlı iki kişi handan çıktılar. Kamaşan gözlerini güneşin keskin ziya-sından korumak için geniş kenarlı şapkalarını öne eğmişlerdi. Ellerindeki tabancaları kayıtsızca sallıyorlardı, fakat parmakları tetikteydi. Posta arabasının yanına giderek etrafı dikkatle gözetlemeğe başladılar.

Arkalarından bakan ihtiyar Jeb, çiğnediği tütünü tükürerek: "Arabayla çok kıymetli bir şey götürüyorlar galiba.." diye söylendi. Eski kafadarı Pops Smith cevap verdi: "Evet, muhakkak bir fiçı altın, işte, getiriyorlar!"

Kapının önüne başka birisi çıktı. Durup sağına soluna baktı, iki elinde de birer toplu tabanca vardı. İhtiyar Jeb: "Geliyorlar!" diye bağırdı. Heyecandan sesi titriyordu.

Jeb ve Pops şaşırıp kaldılar. Arkadan gelen adamın taşıdığı şey "bir fiçı altın" değil, alelâde bir saksının içine konmuş kırmızı çiçeklerdi.

Pops'un ağzı açık kalmıştı. "Bak şu işe," dedi. "Bütün bu gürültü bir saksı çiçek için miymiş?"

İhtiyar Jeb, handan ince püsküllü eldivenlerini giyerek çıkan sonuncu adama, Clark'a sordu: "Hey, Clark! çiçekçiliğe mi başladın?"

Clark, ağır başlı bir tavırla, "Gayet kıymetli bir çiçek de, Jeb... dedi. Sen anlamazsın."

Jeb, yere bir tükürük attı: "Bas-bayağı ıtır çiçeğinden başka bir şeye benzetemedim de ondan şaş-tım!"

Clark arabaya doğru ilerlerken: "Görünüşe aldanmamalı!" dedi. Sonra bağırdı: "Haydi çocuklar! Hareket edelim."

Tekerlekler döndü ve araba, başlarını sallıyan Jeb'le Pops'u geride bırakarak uzaklaşmağa başladı.

Jeb ve Pops, hanın kahvesinde her zamanki yerlerine oturmuşlar, sabahki hâdiseden bahsediyorlardı. Kasabanın bütün boş gezenleri oradaydı. İki arkadaşı, birbirlerinin sözünü keserek, bir sürü muhafızın nezareti altında çiçeği götüren arabayı anlatıyorlardı. Pops: "Clark'ın dediğine bakarsan pek kıymetli bir nesneymiş!..." diyordu.

Jeb horluyormuş gibi çıkan sesiyle: "Ben ortada alelâde bir ıtır çiçeğinden başka bir şey göreme dim", diye lâfa karıştı.

Soluk benizli biri, yavaşca, masanın başına toplanmış olan kalabalığın arasından kayarak, (Gümüş Dolar) hanının önüne bağlanmış olan atlardan birine bindi. Arkasından tozu dumana katarak dört nala koşan hayvan, şehir-den çıkıp tepelerin eteğine yaklaştı. Kayalık bir yamaca tırmandı ve çalılarının arkasına gizlenmiş olan geniş bir mağaranın önünde durdu.

Adam attan indi ve hemen, batının en tehlikeli haydudu olarak tanınan Beetle'la konuşmaya başladı. Beetle'in ayağındaki çizmeler

KIYMETLİ ÇİÇEK

Nakleden: Serap DERMAN

« Kıymetli çiçekler götürüyorlarmış ha! Bu ağzı süt kokan Clark, beni mi aldatacak? »

kadar parlak olan sık ve siyah saçları bukleler halinde kara kaşlarının üstüne düşüyordu, alınının görünen kısmı buruşuk içindeydi, ve bu yüzden sanki kaşlarını çatmış gibiydi.

Adamları mağaranın kenarına dizilerek etrafına halka olmuşlardı. Sayıları on ikiden fazla idi. Ziyaretçinin Beetle'e verdiği haberi çit çıkarmadan dinlediler. Soluk benizli adam, "İhtiyar bunun ıtır çiçeği olduğuna yemin ediyor, fakat onlar sanki altın götürüyorlarmış gibi muhafaza ediyorlarmış. Ben bundan bir şey anlıyamadım!" diyerek sözünü bitirdi.

Beetle, sivri çenesini okşadı: "Kıymetli çiçekler götürüyorlarmış ha! dedi. Evet, ben anlıyorum Bu, ağzı süt kokan Clark, koca Beetle'ı atlatılabileceğini zannediyor demekki! Daha beni aldatacak adam anasından doğmadı. Haydi çocuklar! Atlarınızı eyerleyin."

* * *

Saatlerdenberi yolda olan posta arabası şimdi kayaların eteğindeki tehlikeli araziden geçiyordu. İçeride dört tane muhafız vardı, birisi eliyle saksıyı tutuyordu, arabacının yanına da keskin gözle-riyle ufkı araştıran Clark oturmuştu.

Arabacı, "Başımıza ne gelecek-se şu bir iki kilometre içinde gelecek, dedi. Şimdi Karadere geçidindeyiz."

Clark, üstleri yer yer çalılarla örtülü kayalara dikkatle baktı: "Evet, tam hücumu uğranacak yer,

fakat görünürde hiç bir alâmet yok."

Arabacı dizginlere asılıp arabayı birdenbire durdurunca, Clark elini gayriihtiyarî beline götürdü. Yolun üzerine kocaman bir ağaç gövdesi uzatılmıştı. Geçmeğe imkân yoktu.

Clark'la arabacı kenara çekmeğe çalışırken dışarı çıkan dört kişi de parmakları tetikte bekliyorlardı. Ağaç yerinden kımıldamıyordu. Deri eldiveni ile terli alnını silen Clark: "Faydasız, dedi, bu en az altı kişinin yapacağı iş. Haydi arkadaşlar, siz de yardım edin!"

Hep beraber ağacı kucakladılar Kendilerini öyle zorluyorlardı ki boyun larındaki damarlar çatıyacakmış gibi gerilmişti. Nihayet kaldırdılar, yavaş yavaş yolun kenarına doğru sürüklemeye başladılar. Tam bu sırada Kara Beetle ve adamları her taraftan, yerden biter gibi atıldılar. Hiç kimse tabancasına sarılacak vakit bulamamıştı.

Clark, arabacı ve muhafızlar ellerini kaldırıp beklediler. Kara Beetle adamlarından birine çiçeği getirmesini emretti. Saksıyı eline aldı. Kökleriyle beraber söküp yola fırlattı. Clark bağırdı: "Hey buraya bak, ne yapıyorsun, o çok kıymetli çiçektir be..."

Haydut homurdandı: Kes sesini. Kara Beetle ne yaptığını bilir!"

Uzun parmakları ile saksının toprağını kazdı ve sırttı. Elinde kirlenmiş bir yüzük sallanıyordu. Yüzüğü üfliyerek ve kolunun yeliyle silerek temizledikten sonra

yukarı kaldırdı. Parıltısı göz kamaştırıyordu.

"Bakın çocuklar, dedi. Açık-göz arkadaşımız Clark bu 50 bin dolar kıymetindeki elması, benden, Kara Beetle'den saklayabileceğini zanetti!" Pis pis güldü, arkadaşları da güldüler. Devam etti: "Zavallı Clark, ellerin boş kalmasın, saksıyı al bari" Ve saksıyı Clark'ın ayaklarının dibine fırlatarak bir kurşunla parça parça etti.

Haydutlar gittikten sonra altı arkadaş da hiç seslerini çıkarmadan ağacı çektiler. Sonra muhafızlar gene içeri girdi Clark da arabacının yanındaki yerini aldı. Arabacı: "Üç kilometre kadar ileride genişçe bir yer var, oradan geri döneriz!" dedi.

Clark: "Neden dönüyoruz? diye cevap verdi. Yolumuza devam edeceğiz. Tekrar yakalanmağa hiç niyetim yok."

Arabacı, suratını ekşitti: "Çalınacak hiç bir şemiz kalmadı, ki! Ne diye korkuyorsun?"

Clark: "Hiç bir şeyimiz mi kalmadı? diye sordu, "Ya buna ne dersin?" Eldiveninin birini çıkar-mış, küçük parmağında ısıldıyan elmas yüzüğü gösteriyordu.

Arabacı, küçük dilini yutacaktı, "Vay canına! diye haykırdı, 50 bin dolarlık elması... Ya öteki saksının içindeki, o neydi?"

Clark: "Ne olacak? Sahteydi... dedi. Beetle kendi aklını o kadar çok beğenir ki aradığı yüzüğün parmağında olacağını aklına bile getirmede..."

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yayı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Binbaşı bir puro yakarak holde dolaştı. Otel kâtibini, Bayan Lasan hakkında sorguya çekmek için, içinde dayanılmaz bir istek duyuyordu ama, bu tipte bir kadının daima tetik üstünde buluncasını ve otel müstahdemlerinin de gevezeliğini hesaba katarak, sorgusunun az sonra kadının kulağına gidebileceğini düşününce, bu isteğini yenmeğe mecbur kaldı. Kadınlar üstündeki tecrübesine güveniyordu. En iyisi, baklayı yine Arlet Lasanın kendisinin ağzından çıkartmaktı.

Maamafih arabayı, bir kere daha esashıca bir gözden geçirmenin faydalı olabileceğini düşünerek, yeşil otomobile doğruldu. Oturulacak yerde bir harita vardı. Haritayı hemmen cebine attı. Kapının iç tarafındaki cepte ise bir çift eldivenle bir süngerden başka bir şey yoktu.

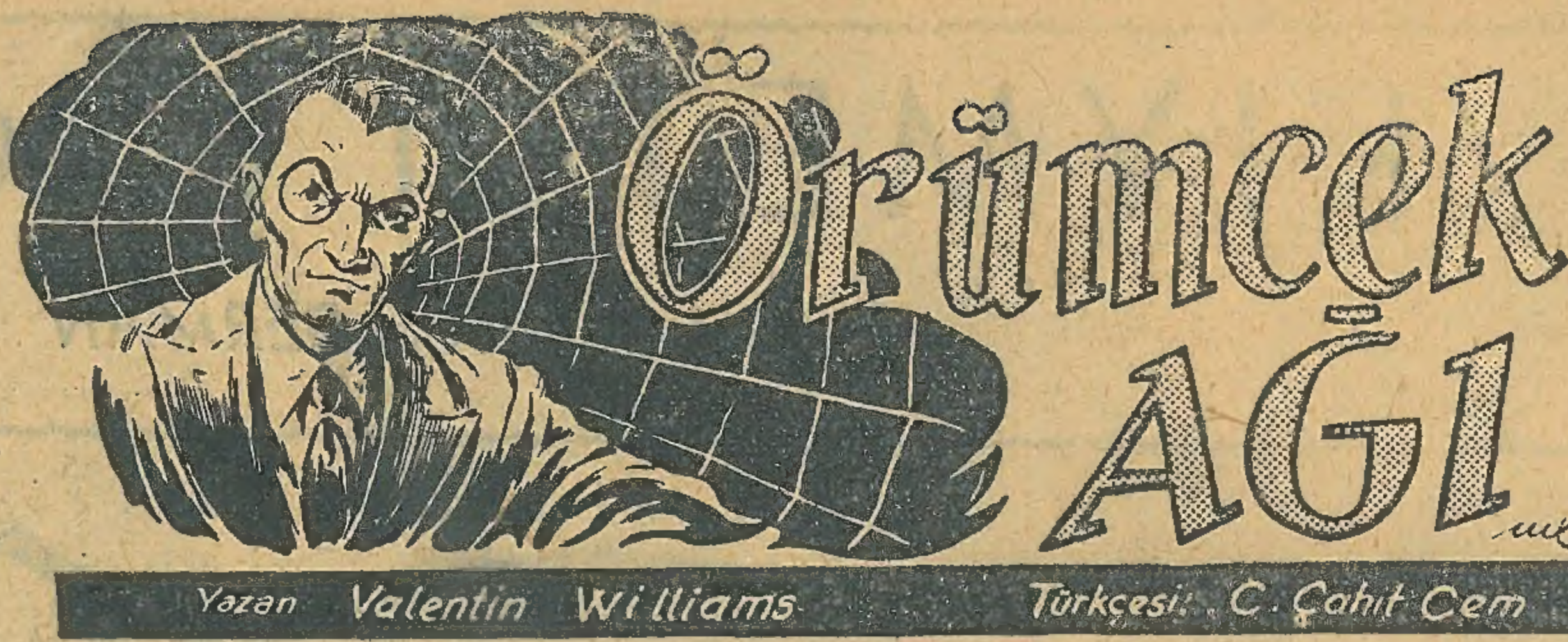
Hartigan tekrar otele döndüğü zaman, yaşlı bir kadın, bir masa başına oturmuş, kart postal yazıyordu. Hem asansörle inenleri, hem de yeşil arabayı görebileceği bir yer seçerek oturdu ve cebinden çıkardığı haritaya bakmağa başladı.

Bu, harita da değildi; şehrin ve civarının geniş bir plânıydı. Bir yere kırmızı kalemle bir zarp işareti yapılmıştı. Ve bu yerdeki numaranın tekabül ettiği adrese bakınca, buranın Şlemer oteli olduğunu gördü. Gayet ufak harflerle basılmış bir ismin yanında başka bir zarp işareti daha vardı. Hartigan gözlüğünü takınca bu küçük yazıyı Hazenberg olarak okudu. İsmi civarındaki tireler, buranın bir tepe olduğunu gösteriyordu. Bu tepeye Hazenberg-Yolu adlı yılankavi bir yolla çıkılıyordu ve bu yol da Şlemer otelinin bulunduğu sokağın devamından ibaretti. Zarp işareti, tepenin tam üstüne konmuştu ve plânda başka- ca hiç bir işaret yoktu.

Hartigan, haritayı katlıyarak, ayağa kalktı. Kimsenin görmediğine emin olduktan sonra otomobile yanaşarak içine bıraktı, sonra saatine baktı. Öğleyi geçiyordu. Kantla Dallas Salzburga varmış olmalıydılar, O halde kendilerine telefon edebilirdi. Hemen telefon hücresine girdi. Hücreden çıktığı zaman tekrar otel memuruna yanaşarak, Bartels adlı birini tanıyıp tanımadığını sordu. Fakat memur başını sallıyarak hayırladı.

Otelin holünde yine o harıl harıl kart postallar karalayan yaşlı bayandan başka kimsecikler yoktu. Hartigan, yeşil otomobilin sahibesinin henüz odasında olduğunu düşünerek beklemeğe karar verdi. Beklemek zoruna gitmiyordu. Şimdiye kadar az mı kadın beklemişti? Az evvel oturduğu yere dönerek düşün-

Hartigan, gözlerini hemen başka istikamete döndürdüysen de kadının hâlâ kendisini süzdüğünü hissetmekte gecikmedi.

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 20

ceye daldı. İlkönce aklına, Dallasla yaptığı telefon konuşması geldi. Vaziyeti öğrenir öğrenmez, takibe koşmak için nekadar acele göstermişti? Fakat buraya gelmesinin önüne geçtiğine iyi etmişti. Eğer kadın, sahiden Lizelotte ise, Dallası görür görmez bütün plânlar suya düşmüş olmayacak mıydı? Sonra otomobilin aldığı plânı düşündü. Acaba o kırmızı zarp işaretleri neye delâlet ediyordu ve bu Hazenberg, buraya yakın mı, yoksa uzak mıydı? Tekrar memura soracaktı ama, şimdiye kadar öyle çok şey sormuştu ki ömrünü gününü birşeyler sormakla geçiren bu binbaşının şüphe uyardıracağını düşünerek vazgeçti.

Acaba kadınlar, neden giyinmek için bu kadar çok vakit sarfediyorlardı. Saat bire gelmişti ve sabahın saat dördünde kahvaltı etmiş olan binbaşının içi, ağılıktan eziliyordu.

MAVİ PANCORLU KÖŞK

Binbaşı Hartigan öğle yemeğini bitirirken, garsonlarda bir hareket belirmişti:

Bunun sebebi, kayıtsız adımlarla yemek salonuna giren bir kadındı. Hartigan, yemeğini sırtı duvara, yüzü kapıya dönük oturduğu küçük bir masada yemişti. O yemek yerken, salona bir sürü yaşlı ve orta halli kadın girmemiş değildi ama bunların hiçbirinin, Hartiganın aradığı kadın olmadığı besbelliydi.

Fakat bu sefer giren ve bütün müstahdemleri telâşa veren, üstelik Metrdotelin de gayet mültefit karşıladığı kadını sezince, binbaşı birenbire gözlerini yemeğinden kaldırdı ve geleni görür görmez, nihayet aradığını bulduğunu anlayıverdi. Bunun Dallasın şerefine ayaklar altına almış olan Lizelotte olduğundan tamamen emindi. Dallas, vaktiyle kadını ona güzelce tarif etmişti ve Hartigan, kadını görünce arkadaşının şu cümlesini hatırla-

mamazlık edemedi: «Bebek kadar güzeldir!».

Hartigan, bu tarifi, yanbaşındaki masaya oturan kadına fevkalâde yakıştığını düşündü. Lizelotte hakikaten harikulâde güzel bir kadındı: Ufak tefek, sarışın, bukleli saçlı, koyu kirpikli ve adetâ mor renkli gözlü, ufak bir buruna ve yine okadar ufak bir ağza sahip bir kadın. Pembe beyaz teni, yüzündeki bebeklik edasını daha ziyade arttırıyordu. Binbaşı kadının otuz yaşında olduğunu hatırlarken çok daha genç görüldüğünü de kendi kendine itiraf etti.

Kadın, yemek listesini, sıkıkinbie eda ile gözden geçirdikten sonra yemeğini sipiriş etti ve bu iş te bitince etrafını gözden geçirdi. Şimdi yemek odasında yapayalnız kalmışlardı ve bakışları karşılaştıkça Hartigan gözlerini hemen başka istikamete döndürdüysen de, kadının hâlâ kendisini süzdüğünü de hissetmekte gecikmedi. Düpedüz ve kendisini saklamadan bakmanın daha doğru olacağını düşünerek bakışlarını cesaretle Lizelotteye çevirdi, sonra ağzındaki yaprak sigarasını gösterek nazikâne dikildi ve sordu:

— Sigara dumanının sizi rahatsız etmiyeceğini umarım Bayan!.

Kadın tebessüm etti ve alçak, yumuşak bir sesle:

— Siz rahatınıza bakınız efendim! diye söylendi.

Hartigan, başladığı söze devam etmek istiyordu:

— İlkbahar başladı gibi... değil mi?

Kadın pencereden dışarıya baktı. Sonra gözlerini muhatabına çevirdi:

— Bugün hava çok güzel!

Sesi okadar ılık ve oksayıcıydı ki Hartigan bu kadından, görünmez ve tesir edici bir şua çıktığını anlamıştı. Metrdotelin nezareti altında iki garson, harıl harıl Lizelotteye hizmet ediyorlardı.

Hartigan devam etti:

— Daha bu sabah geldim. Ne

sessiz şehirmiş burası... Eğlenmek isteyenler ne yapıyorlar burada?

Genç kadın mühimsemez bir tavır takınmıştı:

— Maden sularından içerler ve gezerler...

Hartigan, keyifli bir bakışla baktı:

— Ya siz bütün gün ne yapıyorsunuz?

— Hiç... Zaten buraya dinlenmeğe geldim.

Sonra gayet tabii bir eda ile getirdiği resimli mecmuayı açarak okumağa başladı,

Hartigan, bu suretle kendisine yol verilmiş olduğunu anlıyordu. Vaziyeti kabul etmekten başka çaresi yoktu. Kalktı ve hole geçti. Orada epeyce oturduktan sonra duvardaki bir tiyatro ilânına bakıyordu, ki Lizelotte tekrar görüldü. Arkasında yaprak sarısında bir kostüm, ayaklarında da kahve rengi podösüet iskarpinler vardı. Holde durmadan taraçaya çıktı. Az sonra bir motor sesi duyan Hartigan kapıya çıktığı vakit yeşil otomobilin yavaş yavaş uzaklaşmakta olduğunu gördü.

Sarışın kadının otomobili, yavaş yavaş gidiyordu. Hartigan, bir an kadını nasıl takip edebileceğini düşündü. Sonra gözüne otel hademesinin duvara dayalı bisikleti ilişince bir hamlede bisiklete atlamakta gecikmedi. Yirmi yıldanberi bisiklete binmemişti ama, yol alırken, eski ustalığından çok şey kaybetmemiş olduğunu da görüyordu.

Otomobil şehrin merkezine doğru yol alıyordu. Hartigan da oldukça uzaktan peşisıra gidiyor ve arabayı gözden kaybetmemeğe çalışıyordu. Böylece şehri geçerek bir yokuşa geldiler. Yokuşun başındaki levhada «Hazenberg - Yolu» yazısı okunuyordu. Hartigan bu levhayı okuyunca, otomobilde bulunduğu plândaki kırmızı zarp işaretini hatırladı. Sonra da inerek eliyle bisikleti ite ite yürümeğe başladı.

Yokuşa tırmandıkça beziyor, yol da bitmez tükenmez görünmeğe başlıyordu. Bir iki köşk geçmişti. Lâkin bu köşkların pancurları kapalıydı ve boş oldukları belliydi. Artık yeşil otomobili görmekten tamamen umidini kesmişti, ki birdenbire arabanın, yolun dönemecinde durduğunu farketti. Otomobilde kimse yoktu. Fakat ağaçlar arasından uzanıp giden dar bir yol ve ucunda görünen bir yapı, kadının nereye gitmiş olduğu hususunda şüphe bırakmıyordu.

Hartigan, bisikletini bırakmadan dar yola doğruldu ve nihayet bir köşkün etrafını çevreleyen bahçenin parmaklıklı kapısına gelince durdu. Köşk, eski tarzda bir binaydı. Tuğlalardan birinin üstünde 1898 yapı tarihi okunuyor, antré kapısının üstündeki levhada da «Hazenberg Pansiyonu» yazısı göze çarpıyordu.

Pansiyonun henüz mevsim için açılmamış olduğu anlaşıyordu. Bütün pancurları kapalıydı ve binada ufak bir hayat eseri bile görül-müyordu. Fakat yolun burada bittiğini gören ve civarda da başka ev bulunmadığını anlayan binbaşı Hartigan, kadının buradan başka bir yere gitmesine ihtimal vermedi ve bisikletini bir fundalığa sakladıktan sonra bahçeye girdi. Başlıca yol, ön giriş kapısında nihayetleniyordu ama, aynı yoldan ayrılan ufak bir pateka, çiçek göbekleri ve ağaçlar arasından evin arkasına doğru kıvrılıyor ve arka kapıya ulaşıyordu. Hartigan evin arkasına varınca, arkada, bahçede, ağaçlar arasında iki üç köşk sezdi. Bunlardan birinin bacasından göğe doğru bir duman sütunu yükseliyordu.

Binbaşı yol üstündeki ağaçları siper alarak bu köşke yaklaştı. Bina, iki katlıydı ve üst katındaki taraçada iskemleler ve masalar vardı. (Arkası 14 üncü sayfada)

Yazan: M. YAMAN

Evin içinde kasıp kavuruyordu. Hele tekaüt edildikten sonra Büsbütün aksi bir adam olmuştur. Halleri, vakitleri yerindeydi. Babadan kalma koskoca ev, bilmem nerede iki dükkân, filân yerdeki hanın yarı hissesi.

Böyle olduğu için, bir ahçıları bir hizmetçileri vardı. Fakat hizmetçi, ahçı dayandırabilirden dayandır. Kendisine iş gücü arıyan efendi, sabahleyin gözünü mutfakta açıyor, ahçıya soruyordu:

— Fatma kadın, ne pişireceksin bugün?

— Tatarböreği yapayım diyorum Beyefendi.

— Hayır, Çerkes tavuğu pişireceksin.

— Aman Beyefendi, ortada tavuk yok.

— Anlamam, benim dediğim olacak

Onun dediği olurdu ama bir, iki sabreden ahçı üçüncü gün çekip giderdi. Hizmetçiye gelince çamaşıra hazırlanırken tepesinde belirirdi:

— Ne yapacaksın?

— Bugün çamaşır yıkayacağım Beyefendi.

— Hayır, tahta sil.

— Aman Beyefendi, dağ taş çamaşır birikti. Zaten bugün pazartesi, çamaşır günü.

— Ben anlamam, tahtalar silinecek.

Hizmetçi de az zamanda çekilip gidiyordu. Safinaz hanım yıllardan beri bu adamın elinden neler çekmişti, neler. Güpegündüz yatağa girdiği, öğleyin çay içip sabah kahvaltısında balık yediği, bayram günü ev temizliği yapıp, adı günlerde giyinip kuşanıp oturduğu olmuştur. Sayılmakla bitmez ki.

Hattâ, zavallı kızları Nermin kendisini isteyen bir tüccara, pek tereddüt etmeden "Evet," cevabı verince babası küplere binmiş "Hayır, tüccar değil memur olacak" diye kızını yok yoksul bir adama vermişti.

Yalnız kendi evine değil, komşulara da karışıyordu. Bu yüzden mahalleli ile arası açıktı. Herkes onun kahrını çeker mi?

Safinazın kızkardeşi ölünce kimsesiz kalan Selma onlara iltica etmişti.

Eh, yok yoksul insan degiller a! Bir genç kızın yiyeceğinden giyip kuşanacağından ne olacak. Zaten kızcağız yük olmazdı ki.

Gerek teyzesinin, gerek eniştesinin her dediğine "Peki" derdi.

Bir kız için, herşeye peki demek büyük bir yanlışlıktır. Pek muti, pek de cana yakın bir kız olan yetim Selma, teyzezadesi Recainin hafiften başlıyan el şakalarına da "Peki" demek gafletinde bulundu.

Şıcanın geçtiği bir şey değil, yol olur, derler. El şakalarının, sonra dudak şakalarının da arkası gelmedi. Zavallı Selma nihayet büsbütün "Peki" dedi. Peki dediği için de endamı bozuldu. Yani bir gün karnı şişiverdi.

Selma güzel kız, şirin kız, şeker gibi kız. Sonra Recai de ona âşık. Fakat baba meram anlıyacak soydan değil ki. Kendisinden habersiz peki dediği için kızı o haliyle evden atacağı gibi Recaiyi de evlâhtktan reddedeceği muhakkaktı.

Üçünü de acı bir düşünce aldı. Kızcağız kendisini öldürmek derecelerine geldi. Recai yesinden karasarıllığa tutuldu.

Eh, hergün evin içinde bulunan aslan gibi oğlunun neden hastalandığını sorup araştırmıyacak değil a. İsmail Hakkı Bey de karısını yatak odasında sıkıştırdı:

— Benden gizli neler dönüyor söyle.

— Aman efendi..

— Anlamam, hemen şimdi söyleyeceksin. Yoksa..

— Üstüme varma Hakkı Bey. Zaten kesseler bir dirhem kanım akımayacak.

— Söyle diyorum sana imanı yok, söyle.

Kadın bunca yıllık kocasının huyunu iyi biliyordu.

— Ah Beyciğim, dedi. Sorma başımıza gelenleri. Bizim o haylaz oğlan kanımı, iliğimi kuruttu. Zavallı Selma da benimle hemhal. Senin haberin olmadan bir şey yapmak değil, düşünmek bile istemem.

— Eeeee, ne olmuş?

— Recai, komşunun kızı Belmaya tutkun değil mi?

— Belmaya mı? Hay, yaşı yerde sayılınca, hay yalı kazığı ke-rata, demek kendi başına kız seçmeğe kalkıyor ha. Ben ona gösteririm.

Kadıncağız neticenin ne çıkacağını pek iyi bilmediği için korkudan dizüstü çöküp kıvrana kıvrana ağlarken kocası gürlledi.

— Hayır, dünyada bir o, bir öteki kalsa yine razı değilim. Kendi elimle karatoprağa gömerim, delikli tahtaya yatırırım yine o kızı almam. Neydi dedin adı?

SİNEMA

Yvonne De Carlo

Hayatı

1 Eylül 1924'de Kanadanın Vancouver şehrinde dünyaya geldi. Küçüktenberi bütün emeli büyük bir aktris olmaktı. Annesinin ısrarı üzerine, istemediği halde dans dersi aldı. ve muvaffakiyetini sağlayan da bu oldu. Sonra san'atını

ilerletmek için Hollywood'a geldi. Bir müddet daha çalıştı ve gece kulüplerinde dansetmeğe başladı. Bir Paramount yıldız avcısı onu beğendi ve bir kontrat imzalattı. Fakat bundan bir şey çıkmadı.

Filmleri

O sırada Walter Wanger Dans İlâhesi Salome filminde oynamak için güzel bir kız istiyordu. Ama müracaat eden binlerce kızdan hiç birini beğenmiyordu. Kanadalı askerlerden birkaçı, çok beğendikleri Yvonne'nin resmini Wanger'e gönderdiler. Wanger de kendisine Salome filminin baş rolünü verdiği gibi bir de kontrat teklif etti.

Yvonne'nin son filmleri Rod Cameron, Dan Duryea ve Helena Carter'la çevirdiği River Lady ve Tony Martin'le çevirdiği Casbah'dır.

Aşkları

Çok çapkın bir kız olan Yvonne Hollywood'da birçok erkeklerle ahabıklık etmiştir. Fakat başından başlıca iki aşk macerası geçmiştir. Bunlardan birincisi Robert Stack ikincisi Turhan Beyledir. Yvonne bilhassa Robert'i çok sevdi.

Onu hâlâ unutmadığını söylüyorlar.

Hususiyetleri:

Yvonne gür siyah saçlı, iri mavi gözlü, buğday tenli, mütenasip vücutlu pek cazip bir kızdır. Ski yapmasını ve dansetmesini pek sevar. Kendi elbiselerinin modellerini kendi çizmeğe meraklıdır.

Kosasının huyunu iyi bilen ka- ister mi?
dın kekeledi:

— Belma.. Belma..

— Belma ha? Belma ha?

Düşündü, düşündü ve aklına şimşek gibi bir fikir geldi:

— Hayır, Belma ile değil, Sel-

ma ile evlenecek. Anlıyor musun?

Sevincinden titriyen kadın yalandan direndi:

— Bey, nasıl olur, bakalım kız

— Olacak dedim a. Selma ile evlenecek.

Kadın sevincinden eli ayağı gevşiyerek yere uzanıp fıkır fıkır ağlarken o avaz avaz haykırıyordu:

— İstedğin kadar ayıl, bayıl.

Dediğim olacak.

Yukarıda, tahtalara yatarak kulaklarını yere verip bu konuşmayı dinliyen iki genç sevinglerinden dudak dudaka geldi.

FECİ BİR YANLIŞLIK

Yazan:
Oğuz ÖZDEŞ

Mustafanın aldırış etmediğini görünce köylünün üzerine ateş etti.

Birinci Büyük Harp yeni bitmişti.

Kaymoğullarından Mustafa, vatani olan Hataya yeni dönmüştü. Memleketinin Fransız işgali altında olduğunu görmüş ve köyüne döndüğü zaman, hayatta yegâne tesellisi olan annesinin de ölmüş olduğunu öğrenmişti. Şimdi, küçük kulübesinde yalnız başına yaşıyordu.

Tam kapıdan dışarıya çıkacağı sırada, bir jandarma ile karşılaştı.

— Kaymoğullarından Mustafa sen misin?

— Evet, benim.

— O halde benimle karakola geleceksin.

Mustafa donakalmıştı. Kekeliyerek sordu:

— Niçin?

— Orasını bilmem. Haydi, düşün ölüme!

O zaman, Fransız işgal makamlarına bağlı ve çoğu Arap veya Ermeni olan jandarmalara meram anlatmak bir meseleydi. Tekrar sebebini soracak oldu. Fakat sonradan vazgeçti. Biraz daha konuşsa, jandarma dipçiği vuracaktı. Başını sallıyarak dışarıya çıktı.

Jandarma, onu köyün içinden geçirdi. Mustafanın, jandarma ile karakola gittiği haberi, her tarafı saran yangın gibi, bütün köye yayılmış, çok geçmeden meraklı halk, yolun kenarına toplanmıştı.

Mustafa, hemşerilerinin arasından sessiz ve mütevekkil yürüdü. Kalabalık içinden birisi:

— Bak, Kaymoğullarından Mustafayı bir jandarma götürüyor. Kim bilir ne yapmıştır? diye söylendi.

Herkes ona garip nazarlarla bakıyordu, Mustafa, herhalde mühim bir cürüm işlemiş olmalıydı.

Gün görmüş ihtiyarlardan biri:

— Jandarmanın üç yıldanberi aradığı Muhtar Ahmedin katili herhalde odur!

Diye kehanet savurdu.

Yarım saat sonra, jandarma ile Mustafa karakoldan içeriye girdiler.

Mustafayı acayip bir his kaplamıştı. Her zaman bu yerin önünden acele geçer, hattâ o tarafa bakmaya bile cesaret edemezdi. Karakolun Arap onbaşı, köyü titreten pek aksi bir adamdı.

Mustafa benzi uçuk bir halde onbaşı'nın karşısına çıktı. Onbaşı, önündeki resmi evrakı bir müddet karıştırdıktan sonra tabakasını çıkarıp bir sigara yaktı. Jandarmaya dönerek:

— Kaymoğullarından Mustafa bu mudur? diye sordu.

Jandarma:

— Evet, emrettiğiniz Mustafa budur! dedi.

Onbaşı, sigarasından bir nefes çektikten sonra:

— Allahın belâsı kâğıdı nereye koydum? Şimdi burada idi.

Diye söylendi. Bir müddet, önündeki evrakı karıştırdıktan sonra bir kâğıt çıkardı.

— Hah! İşte buldum.

Sonra Mustafaya döndü. Bakışlarında bir nefret hissi vardı.

— Merkezden seni derdest edip göndermemiz için emir aldık. Sebebi emirde zikredilmemiş. Zaten ne olduğu beni alâkadar etmez. Herhalde ne halt ettiğini sen çok iyi bilirsin.

Mustafa, bir an için bütün cesaretini toplayarak:

— Ben hiçbir şey bilmiyorum, dedi. Allah şahidim olsun bir şey yapmadım.

Onbaşı çıkıştı:

— Kes sesini! Sana bir şey sorduk mu?

Ayağa kalktı ve köylüye doğru ilerledi.

— Zaten kanlı caniler her zaman günahsız olduklarını söylerler, diye ilâve etti.

Tekrar masasının başına döndü.

— Buradan nahiye merkezi otuz sekiz kilometredir. Eğer kendinin ve yanında gidecek olan jandarmanın nakliye masrafını verirsen, merkeze araba ile gidersin. Yoksa yolu yaya tepeceksin.

Zavallı Mustafa şaşkına dönmüştü. Başını önüne eğdi.

— Benim ne param olur ki!

— Orası beni alâkadar etmez. Ben anlamak istediğim, bu paranın sende olup olmadığıdır. Eğer yoksa yaya gideceksin.

— Yok efendim.

— O halde haydi bakalım, mars!

Onbaşı, masanın üzerinde duran kâğıdı jandarmaya uzattı.

— İşte emir. Bu adamı alıp nahiye götüreceksin!

— Başüstüne!

Jandarma köylünün kolundan

tuttu ve kapıya doğru itti.

Ne olduğunu bilemeyen Mustafa, jandarma ile tam dokuz saat nahiye giden tozlu yolda yürüdü. Karakola vardığı zaman, gün batmak üzere idi.

Jandarma, karakol komutanı Üşçavuşa, Mustafanın derdest yollanması için merkezden gelen emri verdi.

Üşçavuş, koca bıyıklarını okşadıktan sonra emri okudu.

— Sebep buraya yazılmamış, dedi. Kim bilir ne cürüm işlemiştir? Belki hırsız filândır!.

Sonra jandarmaya döndü ve hiddetle bağırdı.

— Bu haydudu buraya kadar nasıl olup da kelepçesiz getirdin?

Jandarma korkusundan bir şey söyleyemedi. Üşçavuş sağ eliyle bıyığının ucundan tutarak Mustafaya sordu:

— Ne yaptın? Söyle bakalım?

— Hiçbir şey yapmadım efendim.

Üşçavuş birdenbire alevlendi.

— Üstelik yalan da söylüyorsun değil mi? Kim bilir nasıl bir cürüm işledin?

— Vallahi hiçbir cürüm işlemedim Üşçavuş.

— Kes sesini! Şimdi seni merkeze yollıyacağım. Oraya araba ile gidecek paran var mı?

— Yok!

— O halde yaya gidersin. Yarın sabah erkenden hareket edersiniz.

Üşçavuş, bir müddet evrakla meşgul olduktan sonra jandarmaya emir verdi.

— Atın şunu odaya!

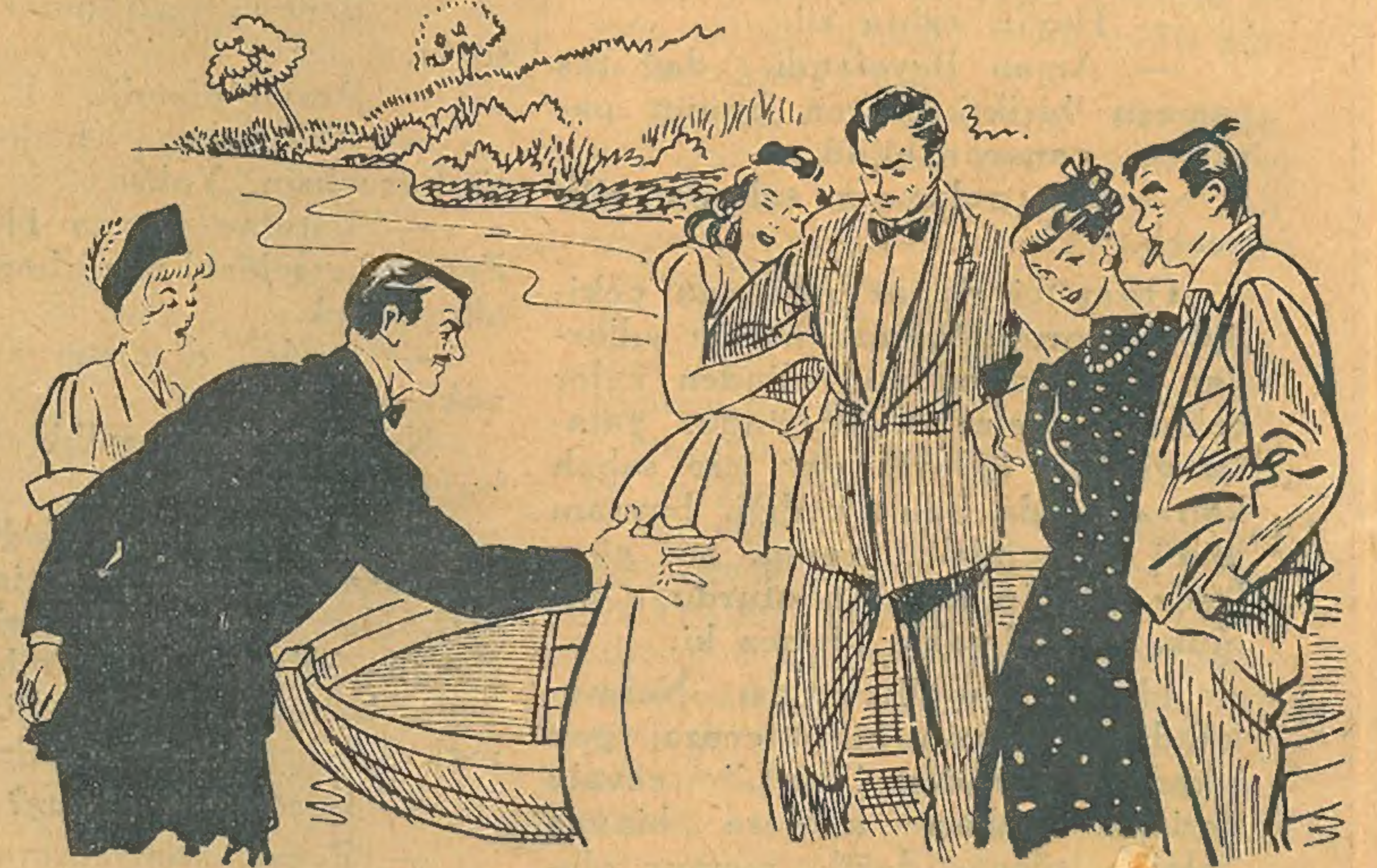
Jandarma, Mustafanın kolundan tuttu ve izbe, karanlık odaya götürdü, sonra üstünden kapıyı kilitleyip gitti.

Ertesi sabah Mustafa, ayağına vurulan bir tekme ile uyandı.

— Kalk bakalım!

Ayağa kalkar kalkmaz, jandarma ellerine ağır bir kelepçe taktı. Bicare Mustafa bir gün önceki yolculuktan çok bitkin düşmüştü. Hele şimdi, bileklerinde taşıdığı kelepçe, her adım atışta, biraz daha ağır-
(Arkası 14 üncü sayfada)

KESKİN ZEKÂ

Yeni evlenmiş üç genç çift, birgün kır gezintisine çıktılar. Bir hayli yürüdükten sonra önlerine bir dere çıktı. Kenarda bir de kayık bağlıydı. Fakat kayığın içine 2 kişiden fazla insan sığmıyordu. Halbuki yeni evliler de kıskanç mı kıskanç!.. Hiç birisi, kendi karısını başka erkekle kayığa bindirmek istemiyor.. Şimdi nasıl etsinler de bu 6 kişilik 3 çift, erkekleri kıskandırıp kavga çıkartmadan karşıya geçsinler!.. Buna bir çare bulabilir misiniz?.

Geçenki Keskin Zekâ bulmaçasında kadı, vasiyetnamedeki "Ahbâbım Ali efendi bu yüzbin altının ne kadarını isterse çocuklarına vermeğe mecburdur!" cümlesini şöyle tefsir etmişti.

— Bakın ne diyor?. Ali efendi yüzbin altının ne kadarını kendine ister ve ayırırsa, o ayırdığı altınları çocuklara verecek!

Ve 70 bin altını böylece çocuklara vermişti.

NAT PINKERTON

PELERİNLE
SANDALLA-
RI BUR-
DA BUL-
DUM E-
FENDİM

OTELE
GÖTÜRE-
LİM..

BETYA İMİŞ.. SONYA
EŞYALARI TANIDI

ZAVALLI KIZ!
KALBİNİ
KIRDIM.

BELLİ OLMAZ
BETYA'NIN ODA-
SINI GÖREBİ-
LİR MİYİM?

İSTE..
AMA NİÇİN
GÖRMEK
İSTEDİĞİNİ
ANLAMIYO-
RUM.

İÇİNDE ŞÜPHE
KALMASIN İSTİ-
YORUM. KENDİ-
Nİ ÖLDÜRECEĞİ-
NE İNANMIYO-
RUM.

BURADAN HER
HALDE ÖFKELİ
AYRILMIŞ OLMA-

Y O ELBİSE-
LERİNİ
HER KOL-
DIRAĞA
TAKTI-

BAKTI.
NAT BETYANIN ELBİSELERİNE

TAM BENİM DÜŞÜN-
DÜĞÜM GİBİ..

BİR TUVALET GÖRÜNÜŞÜ
BAKILIRSA DÜN GECE GİYİL-
MİŞ.

YANİ!?

EVET! NEHİR KİYISINA GİT-
MEZDEN EVVEL ESVABINI DE-
ĞİTİRMİŞ.. ESVAPLARININ SE-
RİSİNİ MUAYENE EDEBİLİR-
MİYİM?

TABİİ!

BİR ŞEY EK-
SİK.. BETYA
NIN MAYOSU
YOK MUYDU?

TABİİ VARDI
BETYA BALIK
GİBİ YÜZERDİ.
AH NAT SEN
GOK YAMAN-
SIN..

MÜFETTİŞ FORSAYT.
BEN NAT.. BETYA HAK-
KINDA YENİ HABER-
LERİM VAR..

EĞER
HAYATTA
İSE NE
FEVKALÂ-
DE OLUR.

BENİM FIKRİMCE
KIZ İKİNCİ DEFA EK-
TİŞİ ZAMAN MAYO-
SUNU GİYMEŞTİ.

SABAH KARŞI UY-
GUNSUZ BİR YÜZ-
ME SAATİ GECE
NÖBETÇİSİNE SO-
BALIM

TELÂŞ İÇİNDEYDİ.
GİRDİ.. BİRAZ SON-
RA ÇIKTI. BİR PE-
LERİN GİYMEŞTİ.

PELERİNİN ALTINA
HERHANGİ BİR ŞEY
GİYİLEBİLİR. GİDİP
VİN TERBİRLERİ
GÖRELİM.

ARKASI VAR

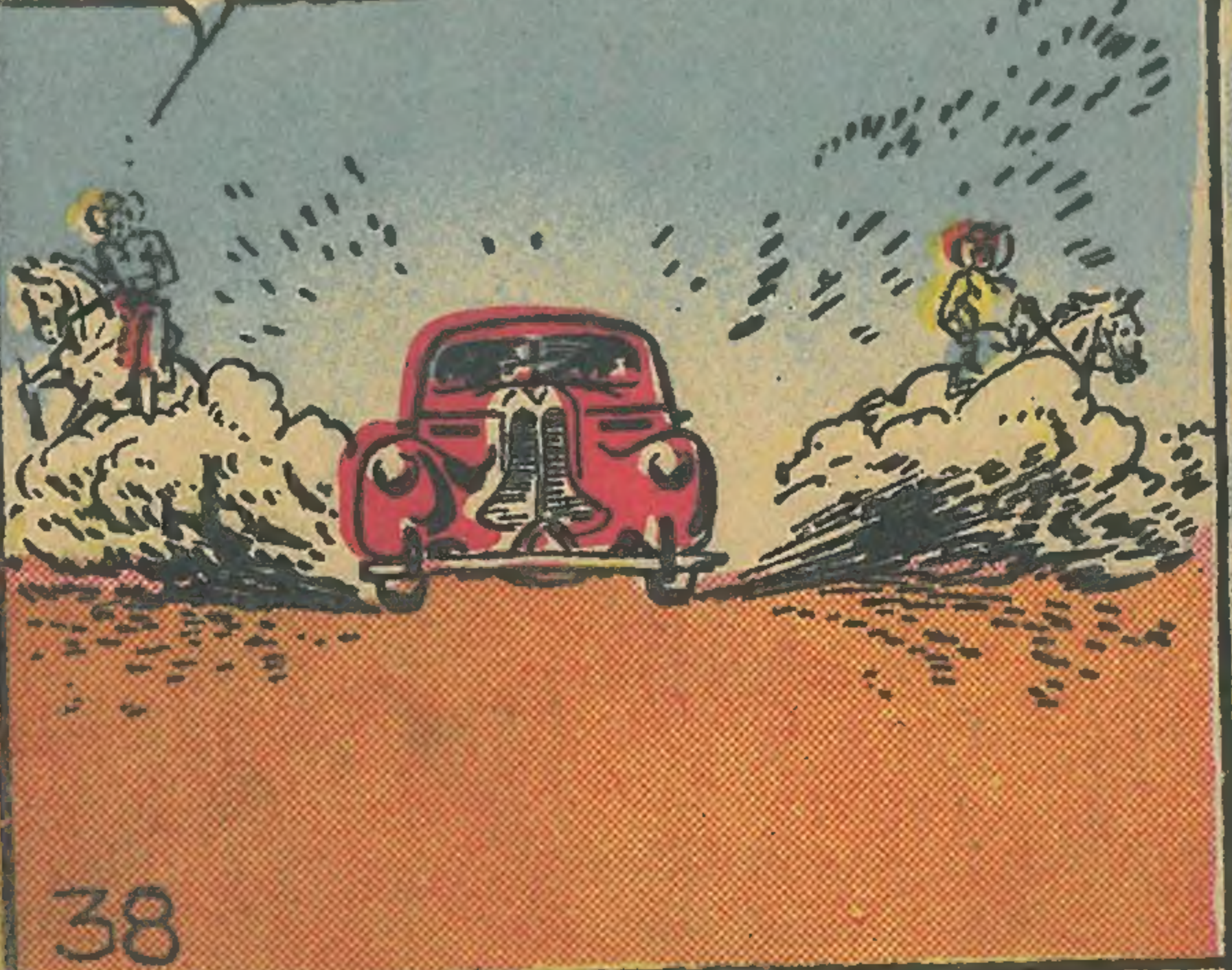
BRİK

BRADFORD

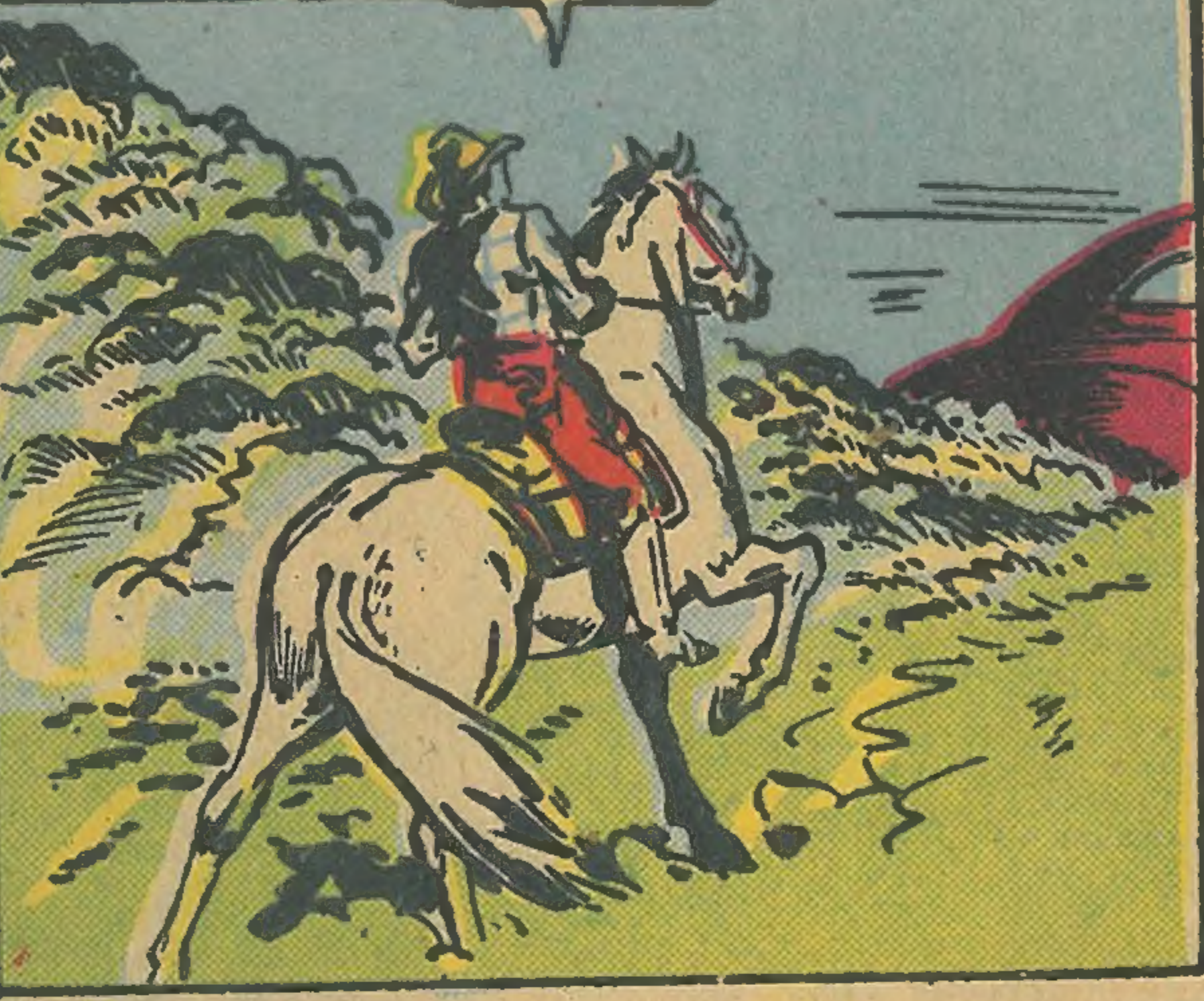
ESRARENGİZ KUKLA

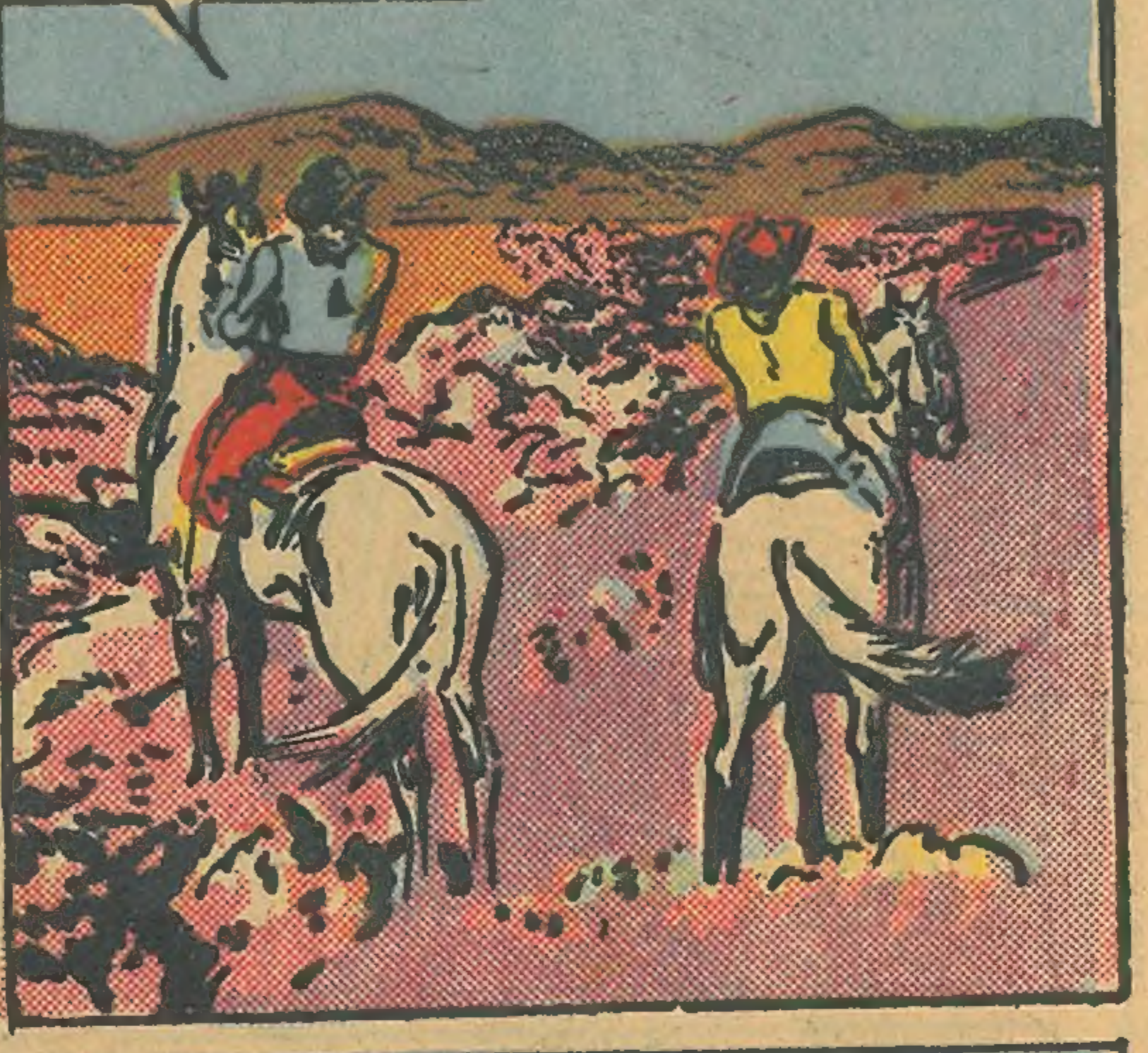
NE O? BİZİ GEBERTMEŞE Mİ NİYETLİ?

HEY BANA BAK! HEYYYY!

AZ KALDI TEMİZ LENECEKTİK.

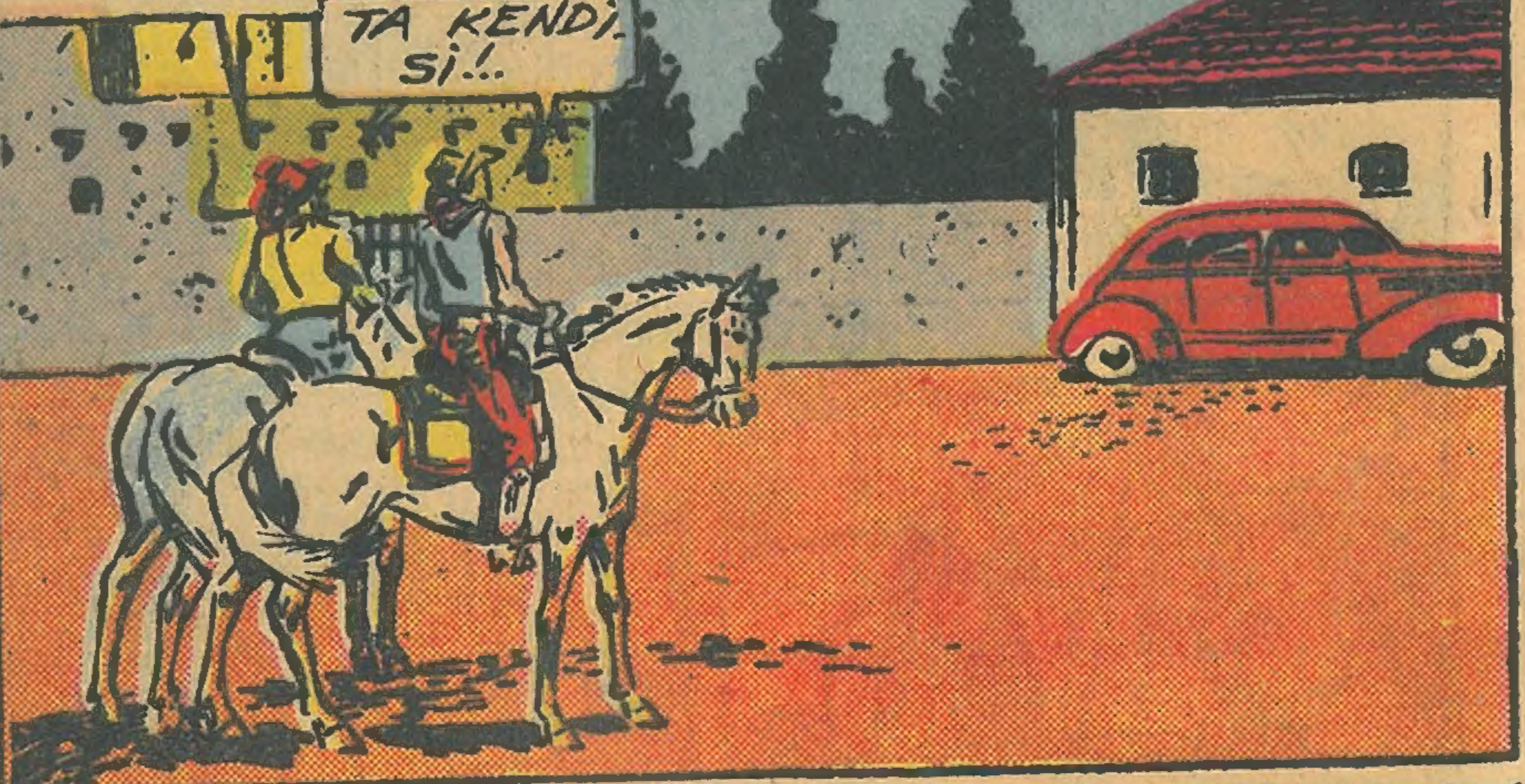
38

1 SAAT SONRA GİF. LİGE VAR. DIKLARI ZAMAN BU OTOMOBİLİ ORADA GÖR DÜLER.

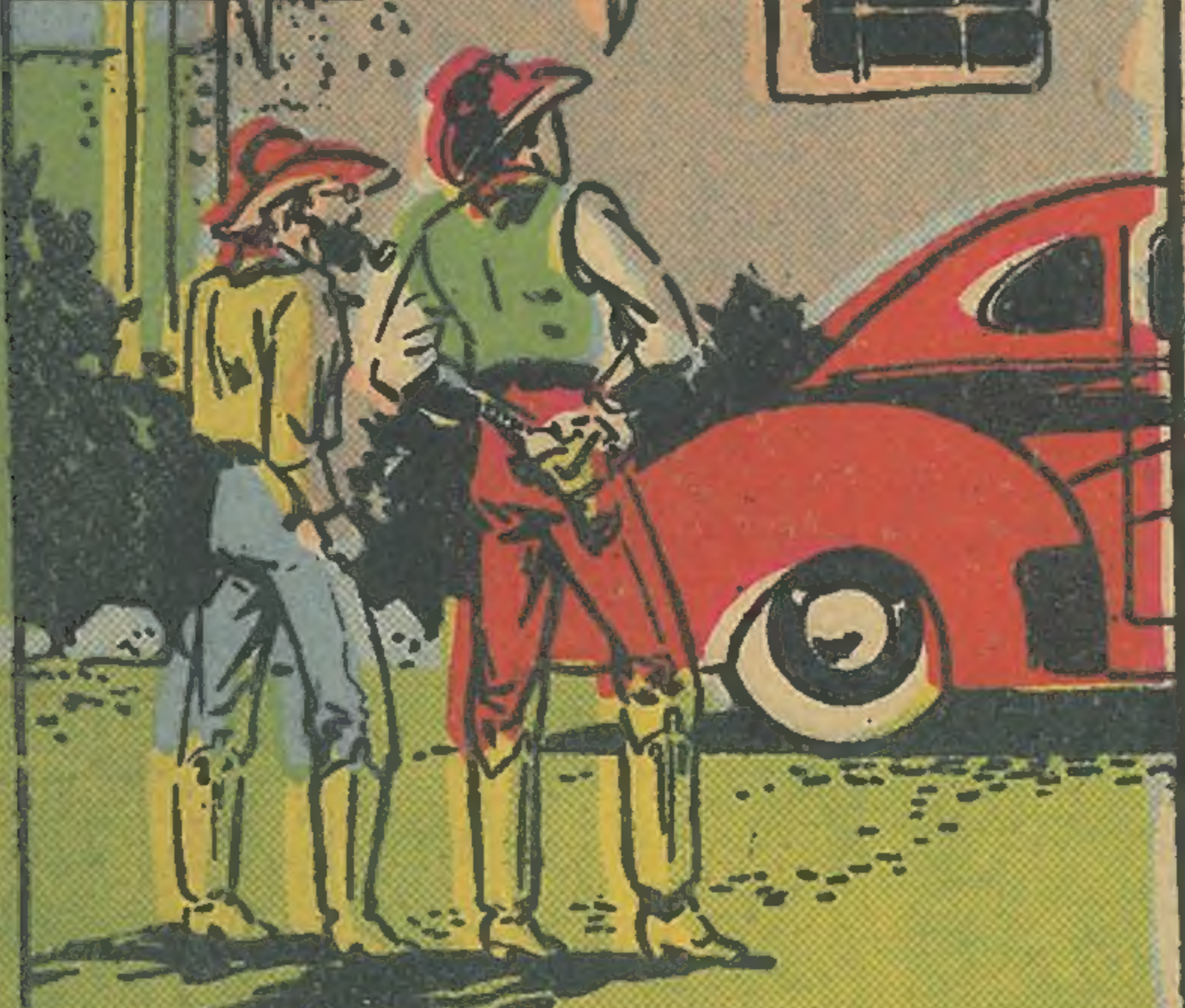
BİRAZ EVVEL BİZİM ÜSTÜ MÜZE YÜRÜYEN OTOMOBİL

TA KENDİ Sİ..

BİZE NE KASIT. LERİ VAR.

LÜKS VE GÖSTE. RİFLİ OTOMOBİL..

BRİK! KOWBOYLARA SÖY. LE MAĞARANIN YERİNİ KİMSEYE SÖYLEMESİNLER. YABANCILARA DİKKAT ETMELİYİZ..

PEKİ

SAYIN PROFESÖR.. SİZE YENİ Mİ. SAFİRİMİZ.. ARKE... ARKE... CA. NIM SİZİN MESLEKTAŞ İŞTE ANLAYIVERİN.. ONLARA GÖTÜREYİM.

BRİK YENİ MISAFİR. LERLE DER HAL TANİŞ. MAYI AR. ZULADI. GİFLİK SA HİBİ ONLA. RI YENİ Mİ. SAFİRLERİ. NE GÖTÜR. DÜ.

ÇOCUKLAR GAYEMİZİ GÖZ. DEN KAYBETMİYELİM. EL. MASLARI BULUP KİMSE ŞÜPHELENMEDEN BUR. DAN SINIŞACA. GİZ.

ÂLÂ!

EYET AMA ÇABUK OLALIM! BATININ BU UCU BUCAGI BU. LUNMAZ OTLAKLARINDAN HOŞLANMIYORUM.

HEY PATRON! O YOLDA RAST. LADİĞİNİZ HERİFLER BU TARAF. A GELİYORLAR.

ARKASI VAR

Azalmız Ruhlar

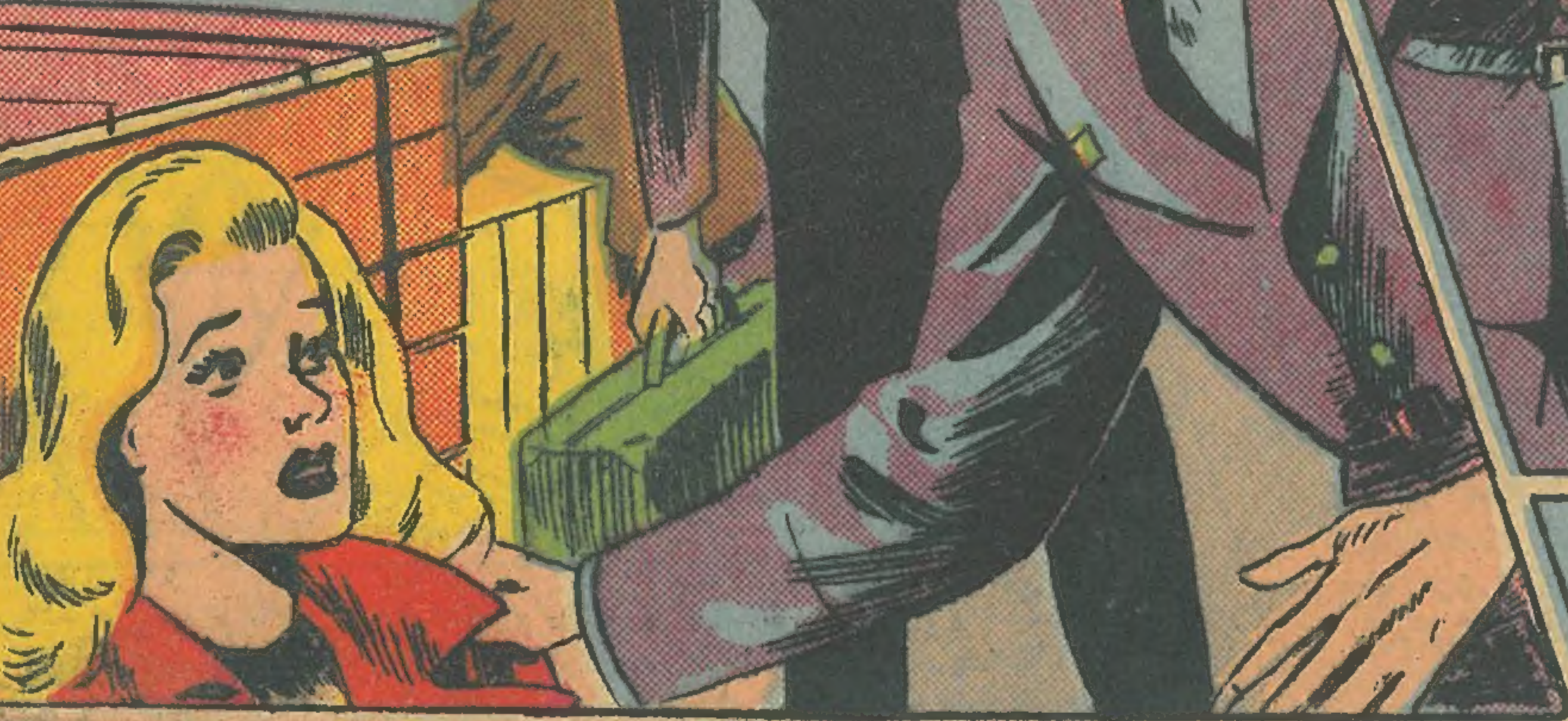
RESİM=Bedri

BÜTÜN SERVETİM, BUNUN İÇİNDE YÜZBAŞI!

ZAVALLI KÜÇÜK... İTİRAF EDEVİMKİ HEMEN HEMEN... DUR ELSA?

DAHA BEKLEYECEKMİYİZ MARK? İŞİN ÇOK UZUN SÜRECEKMİ?

2

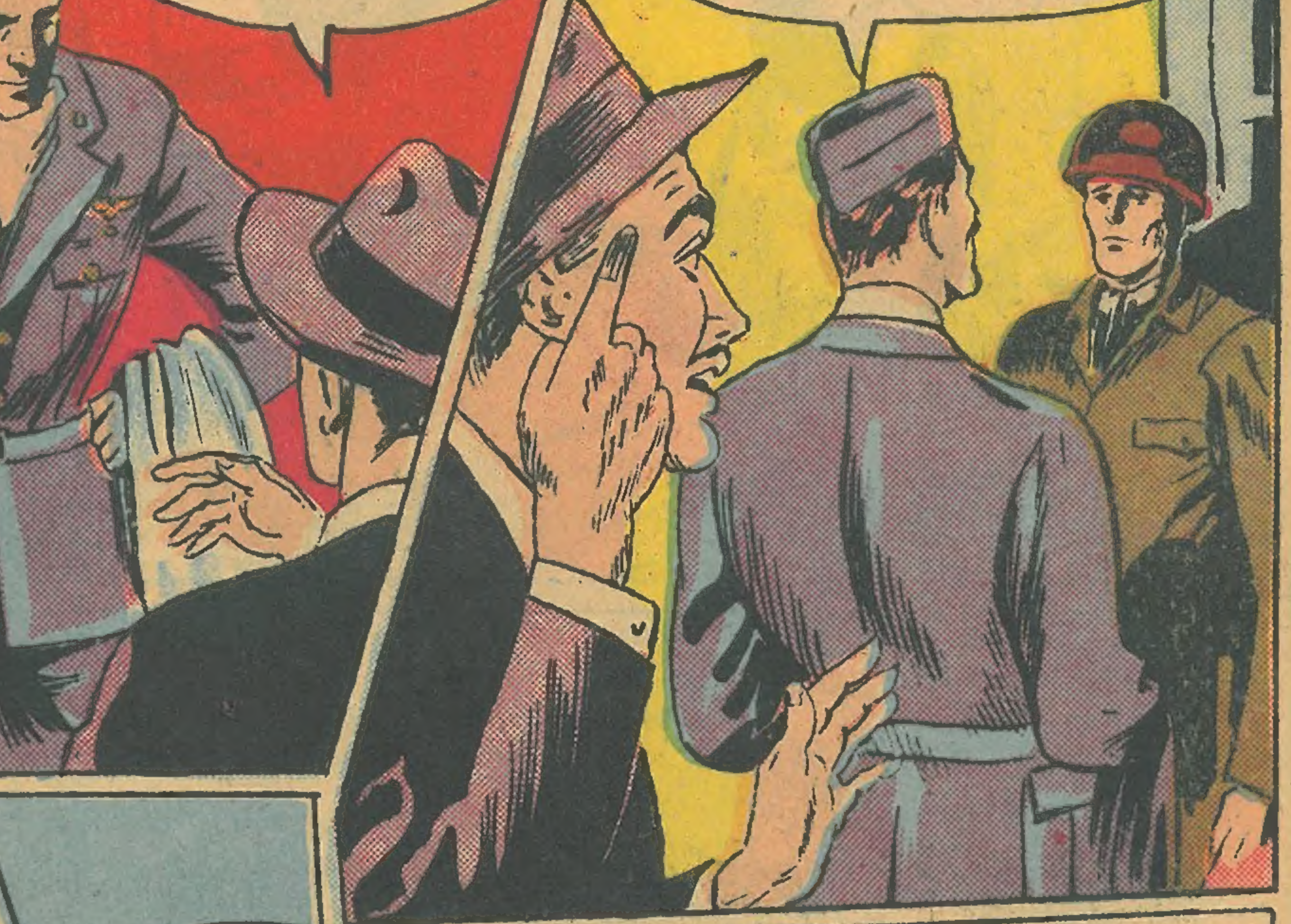

ESİR SEVKİYAT KOMUTANLIĞI NEREDE BİLİYORMUSUN..?

İSTASYONDA.. AMA SENİN AKLINDAN BİR SEYLER GEÇİYOR GALİBA..

ESİR SEVKİYAT KOMUTANLIĞINDA...

SEN SUS SAM! BENİM NASHATE İHTİYACIM YOK.. KOMUTAN İÇERDEMİ?

MARKIN TEKLİFİ GARİPTİR, FAKAT BÜRO ŞEFİ ONUN AZIMKAR HAREKETİ KARŞISINDA ÇAR NAÇAR İSTEDİĞİ MALUMATI VERİR..

TABI YÜZBAŞI. ONUNLA EVLENECEK OLURSANIZ OTOMATİK OLARAK AMERİKAN TABİİYETİNE GEÇER VE KAMPA GİTMEZ.

ÖYLE İSE MESELE KALNADI. KIZI ALIP GİDEBİLİRİNİZ.

AMA BEN... HAKİKATEN YÜZBAŞI..

GEL BAKALIM KÜÇÜK! İŞTE VESİKA.. HER ŞEYİ PULU DAMGASI TAMAM! GİDELİM!

BANA SADECE MARK DEĞİL İYİ BİR ZEVCE KOCASINA YÜZBAŞI DEMEZ. NASIL İYİ BİR ZEVCE OLACAKSIN DEĞİL Mİ?

BEN... SİZİN KARINIZ? DEĞİLİN?

İSİTİLMEMİŞ, GÖRÜLMEMİŞ SEY! MARK CİLDİRMİŞ. BÖYLE YAKIŞIKLI ZENGİN, PARLAK BİR SUBAY ESİR KAMPINA GİTMekte OLAN MEÇHUL BİR KIZLA EVLENSİN. BU DELİLİK DEĞİL DE NEDİR? İNANIL MAYACAK ŞEY...

İNANIL MAYACAK ŞEY. BENDEN BU KADAR KOLAY KURTULACAGINI ZANNEDİYORSA ALDANIYOR.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

İZİNİNİ GEÇİRMEK İÇİN MEMLEKETİNE DÖ-
NEN MARK PARKER, TOPLAMA KAMPINA
SEVK EDİLMEK ÜZRE OLAN BİR İTALYAN
KIZINI GÖRÜP ONUNLA EVLENİR.

SENİN BÖYLE BİR HAREKETİNİ TAHMİN
ETMEDİĞİM İÇİN BRISTOL OTELDE
YALNIZ ÜÇ ODA HAZIRLATMIŞTİM MARK!

DUYDUNMU SAM?
MARK BİRAZ SİNİRLİ..

SEN ÜZÜLME SAM!
BİZ BAŞIMIZIN ÇA-
RESİNE BAKARIZ.
HEM ŞU KİNAVELE-
RİNDEN DE VAZGEÇ-
SEN ÇOK İYİ OLUYOR!

SENİN BU YAPTIĞINA
DELİLİK DERLER, MARK!
BABANIN, SANFRANSİS-
KO SOSYETESİNİN,
HAKKINDA NE DÜŞÜ-
NÜYÖRMÜSÜN?

DÜŞÜNDÜM SAM.
BANA VİZ GELİR! BEN
SERBEST BİR İNSAN
OLDUĞUM İÇİN, DÜ-
ŞÜNCELERİM DE DE
SERBEST OLMAK İSTE-
RİM.. ANLAŞTIK MI?

BİLMEM AMA, GALİBA KUZENİ
NİN HOŞLUNA GİTMEDİM.. MARK!

CENİNİN DE ÖYLE!
AMA SEN ÜZÜLME..
BEN ONLARI İYİ TA-
NIRIM, KALPLERİ
İYİDİR. FOR GEÇ-
MEDEN ONLAR-
DA SENİ SE-
VECEKLER-
DİR..

ÖYLE OLMASA BİLE NE ZİYANİ
VAR. BİZBİRİNİZİ SEVİYORUZ YA.
BENİM SANA İTİMA DİM VAR. ŞİM-
Dİ RAHİBE TELGRAF ÇEKERİZ..
YARIN DA EVLENİRİZ.

MARK! KORKUYORUM..
İSTİKBALİME BAKMAYA
CESARET EDEMİYÖ-
RÜM..

ÇİLGİNLİK! BU İZDİVA-
CIN SONLU FELAKETTİR.
BUNA MANİ OLMAMIZ
LAZIM.. MARKLA KO-
NUŞTUNUZMU CENİ?

BENMİ? MARK!
HİÇ TANIMİYORMUŞUM
GİBİ KONUŞUYORSUNUZ..
ELİMDE BAZI KOZLAR
VAR. FIKRİMİ SİZE
AÇAYIM..

BU İZDİVACIN OLMA-
SIYLA BİRÇOK HAYAL-
LERİ BİR ANDA MAH-
VOLACAK OLAN SAM
İLE CENİ ARALARIN-
DA ZİMNİ BİR İTİFAK
YAPMIŞ. GİBİ HADİSE-
LERİ ONLEMEK İÇİN
KLİSEYE GİTMEKTE-
DİRLER..

PARKERİN YEGÂNE
VARİSİ. OLMAK İHTİ-
MALİNİ ELİMDEN KA-
ÇIRMAK İSTEMİYORDUM,
CENİ! MARKIN ORTADAN
YOK OLMASI VE BENİM
ONUN YERİNE GEÇMEM
İÇİN KÜÇÜK BİR MERMİ
KAFİ! MUHAREBEDE HA-
VALAR BÖYLE ZEKİ! DA-
NECİKLERLE DOLU! FA-
KAT ORTAYA OKADIN Şİ-
KİNCA HEDSİNE ELVE DA!

38

Nakleden: Semih DEMİRCİ

« Mükemmel. »
Taylor altını aldı ve ağaçların arasında kayboldu.
Geri döndüğü zaman Jim oturmuş ateşi seyrediyordu.
« Artık rahatça uyuyabiliriz, » dedi. « Sen de şafakla beraber yola çıkıp işleri halledersin. »
Sabahleyin Jim köhne otomobilin arka kanapesinin altına bir teneke benzin koydu. Taylor'un yanına da bir kova su bıraktı ve yolun kenarına çekilip gülümsedi.
« Güle güle Taylor, iyi yolculuklar! »

Otomobil gözden kaybolur kaybolmaz Jim hemen dönüp yavaşça ağaçlığa daldı ve arkadaşının altını sakladığı çukuru hemen buluverdi. Gece onu gizlice gözetlemişti çünkü: Kolunu dirseğine kadar çukurun içine soktu. Yüzündeki tebessüm kayboldu. Surturlu bir küfür savurdu. Çukur bomboştu.

Deli gibi olmuştu. Çalıkların arasına baktı, kütüklerin altını, ağaçların diplerini, her yeri aradı. Nihayet biraz sakinleşti, kötü kötü güldü. Demek ki Taylor herşeye rağmen ona gene itimat edememiş ve uyrurken altının yerini değiştirmişti.

Fakat Taylor asla geri gelmiyecekti. Hiç kimse güneşin kızgın ışığı altında kilometrelerce yolu yaya yürüyemezdi. Hele içecek suyu da olmazsa..

Taylor öğleye doğru radyatörden dumanlar çıktığını görerek otomobili durdurdu, acayip sesler çıkaran motöre su koydu ve gene yola koyuldu. Biraz sonra depoya tekrar su koymak için durmaya mecbur oldu, ve o zaman arkadaşının marifetini anladı. Hem depo, hem de teneke delinmişti. Benzini yoktu.

Dönüp içeri girdi, beklিয়েcekti, başka çare yoktu. Üstüne oturduğu yastığı kaldırıp altından altın parçasını çıkardı. Pek fazla üzülüyordu. Radyatör soğuduğu zaman oradan kendisine yetecek kadar su alabilirdi, şehire yürüyerek gidecekti ama, olsun, istediğini elde etmişti ya. Bir ay sonra da geriye dönse olurdu. Arkasına yaslandı ve parlak istikbal rüyaları görerek uyuşağa başladı.

İkinci vakti ulandı. Mütereddit adımlarla otomobilden indi. Önünde yüz elli millik bir yol vardı ve bu yürüyüşü ancak bes günde bitirebilirdi. Bos su kovanı aldı radyatörün musluğuunu açarak kovayı tutup bekledi. Hiç bir şey yoktu.

Birdenbire otomobilin altındaki toprağın ıslak olduğunu farkettil. Bir delikten hâlâ su damlıyordu.

Jim onu mahvetmişti. Yüzü ölü gibi sarardı.

Tam bu sırada Jim de aksama kadar altın külçesini aramaktan yorulmuş, kampa dönüyordu. Taylor'u düşünerek çadırın önüne oturdu.

Biraz sonra kalkıp su kovalarının yanına gitti ve birinin üstündeki kapağı kaldırdı. Doluydu. Müsterih bir tebessümle, eğilip koklayınca gözleri yuvalarından fırlıyacakmış gibi açıldı.

Öbür kovaların hepsine baktı. On biri de boştu.

Taylor yalnız bir kovayı dolu bırakmıştı, o da içinde benzin olduğu için..

AŞAĞI İNİNCE KAPAK KAPANDI. KAPKARANLIK BİR YERDEYDİM. HİÇBİR DELİK YOKTU.

TEKMEYLE YUMRUKLA YOL BULAYIM DEDİM OLMADI..

İKİ SAAT BU ZİFİRİ KARANLIK HAPİSHANEDE AŞAĞI YUKARI DOLAŞTIM.

DÜŞTÜĞÜM KAPAK HAFİFCE AÇILMIŞTI.

HEMEN AÇILAN KAPAĞA SİĞRADIM. KENDİMİ YUKARI ÇEKİVERDİM

BİR DAKİKA SONRA GÜVERTEYE ÇIKMIŞTİM

BENİ TAM ZAMANINDA KURTARAN KÜÇÜK BİR MUĞO İDİ. BU ÇOCUK TAN ÇOK İSTİFADE EDECEĞİZ.

KORKMA.. MEKTUP GÖNDERİYORLAR GALİBA.

KARA ALI HİKAYESİNİ BİTİRDİĞİ SİRADA TAŞA SARILMIŞ BİR KÂĞIT ATILDI. ARKASI VAR.

Taylor külçeyi eline aldı, avucunun içinde birkaç defa çevirdi ve tekrar yere bıraktı.
« En aşağı yarım kilo gelir, Jim » dedi.

İkisi de gözlerini karanlıkta ısıldayan sarı maden parçasına dikmişler, düşünüyorlardı. Havada boğucu bir sıcak vardı. Gece yarısı olmuştu ve onlar güneş battığından beri aynı yerde kımıldamadan oturuyorlardı.

Bu altın külçesini hiç olmazsa üç bin dolara satacaklardı.

Bir hafta evvel altın aramak için yola çıkarlarken pek ümitsizdiler. Hele böyle çok kıymetli bir parça bulacaklarını hiç zannetmiyorlardı. Halbuki artık herşey gözlerine bambaşka görünüyordu.

Şimdi ikisinden birinin üç yüz millik mesafeyi katederek geriye dönüp bu madeni işletme hakkı alması lâzım geliyordu. Öteki de orada kalacaktı. Çünkü kamp kurdukları bu yeri boş bıraktıkları takdirde buluşlarından başkalarının da istifadeye kalkması ihtimali vardı.

Jim, en münasip şeklin şehre beraber gitmek olduğunu iddia ediyordu. Çünkü Taylora itimatı yoktu. Taylor da Jime güvenemiyordu. Fakat birisi mutlaka orada beklemeliydi.

Nihayet Jim « Söyle bakalım. » dedi. « Hangimiz gidiyoruz? »

Taylor cevap verdi: « Ben burada kalırım, sen de, sabah erkenden yola çıkarsın, çünkü görüyorum ki, benim gitmemi pek istemiyorun. »

« Aptallık etme, yalnız gitmekle senden fazla bir şey kazanacak değilim. Bulduğumuz parçayı ve arazi muhafaza etmek için ikimizden birinin bekçilik etmesinden başka çare yok. »

« Dinle Jim. Beraber çalışıyoruz değil mi? O halde benim bu altın külçesini şehre götürüp emin bir yere koymama da itiraz etmezsin herhalde. Bana itimat ediyorsun, tabii? »

« Şüphesiz Taylor, ya sen? »

« Elbette Jim. Öyleyse söyledim gibi hareket etmemizde hiçbir mahzur yok demektir. »

« Fakat Taylor, düşün bir kere, ya yolda soyulursan? »

Taylor sustu, düşünceli bir tavırla eğilip altını okşadı.

Sonra birdenbire, « Pekâlâ Jim » dedi. « Söyle yapalım. Şehre gidecek olan evvelâ altın külçesini alıp burada bir yere saklasın, ve ondan sonra hareket etsin. Hem bu suretle, işler ters gittiği takdirde kaba hat ne sende olur, ne de bende. »

Jim biraz durakladı ve ondan sonra, « Fena fikir değil, » dedi. « Evet, yapılacak en iyi şey bu. Haydi bakalım, şimdi sen altını sakla, Ben de burada kalırım, olmaz mı? »

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 13

Höy more şeytan. Sen kimsin? Genç ve güzel kadın kırıttı:

— Ben bu evde misafirim.
— More ne asılırsın bıyıklarına?
— Kaytan bıyıklarına bayıldım. Ne güzel bıyıkların var senin. Maşallah boyun bosun da yerinde. Allah nazardan saklasın.
Bayram da Ramazan gibi kadınsız bir ömür geçirmeğe ve bunun ıstırabını çekmeğe mahkûmdu. Bir an içinde aklından herşey silindi. Gözleri karardı:

— Kimin nesisin sen more. Korkmazsın benden?
— Senden neye korkayım. Babayiğit bir adamsın. Çok beyendim seni.
— More varır mısın sen bana?
— Sen alacaklı ol bakalım.
— Anlamadım.
— Hani istersen varırım demek istiyorum.

— More aldatmıyasın sen beni. Yoksa koparırım o dilini de yutarım.
— Ziftin pekini ye musibet. Benim dilimden ne istiyorsun. Konuşacaksa adam gibi konuş. Önce bana cevap ver bakayım. Yukarıda ne var?

Fakat arnavut cevap vermeden dışarıdan sesler geldi. Ramazan:
— Höy more şeytan, nerede saklandın? Diye aranıyordu.

Zavallı saatlerden beri Civeleği arıyor, rüya gördüğünü sanıyordu. Civelek Bayramın kolundan çekti. Onu peşi sıra kilere sürükledi. İçeriye girince de kapıyı kapattı.

— Sus, dedi. Sesini çıkartma.
Böyle güzel bir kadınla yalnız bir odada kalmak Bayramı heyecandan zingir zingir titretiyordu. Bu titremenin ne olduğunu bilmediğinden kendi halinden korkuyor, tıkrıdılan dişleri arasından homurdanıyordu:
— More çarpmışsın sen beni? Tutulmuş dilim.
— Sus, sesini kes. Dışarıda adam var.

Zaten konuşacak halde olmyan Bayram sustu. Ramazanın söylene söylene tekrar bahçeye çıktığını duydukları zaman Civelek sordu:

— Efendi ne yapıyor yukarıda.
— More ne lâzım şimdi efendi bize?
— Sen söyle bana. Yoksa darılır giderim.
— Darılmayasın bre efendim. Dememişin ben sana kötü bir lâf.
— Peki, sen ne dersem ona cevap ver.

— Buyur.
— Efendi ne yapıyor?
— Vurmuş efendim kamçı ile arabaya. Düşmüş ihtiyar yerde. İster ki ben götürüp yatağına yatırayım o arabayı. Ama korkarım efendim ölmesin arap. Sonra tutacak beni zaptiye. Ararım Remezanı ki çıksın yukarıda.
— Peki ötekiler ne yapıyorlar? Kadınlar?

— Görmemişim ben başka karı. Destur demişim merdivenleri inerken. Kaçmışlar efendim siçan gibi.

— O kız ne yapıyor? Sen kız görmedin mi?

— Gelmiş efendim dün efendinin yanında. Kavka yapmış efendiyle. Sonra girmiş arap içerde. Almış ku-

cakta kızı. İndirmiş odasında.

— Demek sen kendisini görmedin?

— Görmemişim efendim o kız ben. İnmemişim aşağıda.

— Peki, şimdi beni dinle. Sen git arabı al. İndir aşağıya. Sonra gel buraya, ben seni bekliyeceğim. Sakın geç kalma.

— More efendi ister Remezan çıksın yukarıda.

— Ramazan bulamadım dersin. Çabuk ol. Yoksa kaçır giderim.

— Aman gitmiyesin efendim. Geleceğim şimdi.

Bayram büyük bir şaşkınlık ve heyecan içinde kilerden çıktı. Üst kata doğru saldırdı. Geceyi kilerde geçiren Civelek kapıyı usulca çekti. Loş merdivenlere doğru ilerleyip bi-

«Aman hanımcığım, in misiniz, cin misiniz? Buraya nereden geldiniz siz?»

rinci kata çıkmağa başladı.

— II —

Öğle vaktiydi. Gülmisal kalfa misafir odasında namazını kıldıktan sonra iki elini açmış, yana yana ve ağıya ağıya dua ediyordu. Seccadenin üstünde oturuyordu. Amber kokulu tesbihi dizlerinin ucundaydı.

Aşağıda, aşağı katın kilerinin kapısı yumruklanıyor, boğuk gürültüler oluyordu. Bu anda iki arnavud birbirleriyle dalaşmağa başlamışlardı. Ara sıra yine kilerin kapısına saldıran birisi onu arkasından devirmeğe uğraşıyordu.

İşte bu gürültüler sırasında kapı yavaşça açıldı. Kadıncağz başını çevirince hiç tanımadığı bir genç kadının kapının eşiğinde belirdiğini gördü. Okuduğu duayı keserek:

— Lâhavle velâ kuvvete illâ billâhi aliyülâzim, Bismillahirrahmanirrahim!

Dedikten sonra başörtüsünü düzeltti ve içeriye girip kapıyı arkasın-

dan kilitliyen genç ve güzel kadına baktı.

O sıcak kanlı, sokulgan ve tatlı bir sesle:

— Aman kalfacığım beni bir yere sakla, dedi.

Kadın şaşırmişti:

— Aman hanımcım, in misiniz, cin misiniz? Buraya nereden geldiniz.

— Ne inim, ne cinim, sizin gibi beni ademim kalfacığım. Tarık Bey tarafından geliyorum. Burada olup bitenleri anlıyarak Şermini kurtarmanın çaresine bakacağım. Yalıda gizlice girdim.

Kadın yine ağlamağa başladı:

— Ah hanımcığım, sormayın başımıza gelenleri. Paşa Hazretlerinin vefatından sonra Mansur Bey yalıya geldi. Astığı astık, kestiği kestik. İki tane zübella arnavut getirdi. Ne içeriye, ne dışarıya. Odalarda kapalı yaşıyoruz. Zavallı ağaefendiyi de bu sabah dövdü. Biçare dil ağız vermeden yatıyor.

— A kalfacığım, neye kaçıp kurtulmuyorsunuz?

— Ah hanımcığım, Paşa efendimizin vasiyeti var. Bu yuva dağılmasın, demişlerdi. Küçükhanımefendi bunun için yalıda ayrılmıyor. Bana kızı gibi bakmış olan paşanın son arzusunun da mı yerine getirmeyeceğim, diyor. Ah bilseniz bugün neler oldu. Beyefendi ağaefendiyi kırbacla dövdü. İzbandut gibi arnavut zavallıyı merdiven basamaklarında bıraktı. Söylediğim gibi, adamcağız, dil ağız vermeden yatıyor.

Kalfa sözünü kesti. Çünkü aşağıdaki gürültü gittikçe artıyordu. Kapı tekmeleniyor, arnavutlardan birisinin bağırması duyuluyordu:

— More kardaş, ne tekmellersin bu kapıyı. Kızacak efendi billâhim. Bırakasın elin kapısını. Sonram kesecekler senin otuz lira.

Kalın meşe kapı iyi mukavemet ediyordu. Fakat koca bina sarsılıyor, odalar güm güm ötüyordu.

Civelek ortalığın ayaklanmasından korktuğu için kiler kapısının anahtarını kalfaya uzattı:

— Kuzum kalfacığım, dedi. Git aç şu kileri de herif gürültüyü kes-sin.

Kalfa şaşırıldı:
— Hanımcığım, bu anahtar sizde ne arıyor?

— Orasını sorma kalfacığım. Haydi in aşağıya.

Gülmisal kalfa seccadesini çabucak toplayıp tesbihini cebine koyarak çıkmağa hazırlanırken:

— Küçükhanımefendi karşıki odadadır efendim, dedi.

Merdivenleri çekine çekine indi. Biraz gayrete gelen kadıncağz arnavutlardan birisinin kiler kapısını tekmelemekte, diğerinin onu çekip uzaklaştıрмаğa gayret etmekte bulunduğunu gördü.

— Ayol, siz çıldırdınız mı? Ne yapıyorsunuz orada? Efendi kıyametleri koparıyor. Kilere girecekseniz işte anahtar.

Kalfanın fırlattığı anahtar taşlıkta cınladı. Bayram koşup bu anahtarın üzerine atıldı. Fakat telâşından nalçalı kunduraları kaydı, yere serildi. Güçlkle kalkarak homurdandı:

— More Remezan, çekilesin buradan.

(Arkası var)

Para Tüccarı

Nakleden: A.B. CANGİL

ramı istediğim gibi harcamama kim karışır?.

Komiser tasdik etti:

— Gayet doğru!. Serbestsiniz!. Allah selâmet versin!.

Ertesi günkü gazeteler Borsa meydanında hakikî çil çil beş franklıkları iki franga satan acayip İngilizin hikâyesini ballandıra ballandıra yazıyorlardı. O gün, bu

kârlı alış veriş için Borsa meydanına pekçok kişi geldi ama İngiliz görünürlerde yoktu.

İki gün sonra İngilizin koca bir para çuvalıyla bir arabadan indiği görüldü. Yanında uşağı da vardı. Bir çuval para da ondaydı.

Müşteriler, hemen adamların başına üşüştüler.

— Ver bana on tane!

— Bana da elli tane ver!

Geçen günkü polis memuru bile gelip on tane beş franklığı yirmi franga aldı. Ve iki çuval para, yarım saat içinde tükendi.

İngilizle uşağı da gayet ciddi tavırlarla, halkın kıs kıs gülmesine aldırmıyarak çekilip gittiler.

Fakat bir saat sonra Borsa meydanı mahşerden bir numune haline

geldi. Ucuz ucuz para alanların hepsi oradaydı ve gürültü ayyuka çıkıyordu. Çünkü ikişer franga satın aldıkları beş franklıkların hepsinin sahte olduğunu anlamışlardı.

Zengin İngiliz, Parislileri fena aldatmıştı.

Güzel bir ilkbahar günü, Parisin meşhur Borsasının önünde, meydana uzun boylu, kızıl saçlı bir İngilizin, elindeki torba dolusu madenî parayı şakırdatarak şöylece bağırdığı duyuldu:

— Madamlar, Mösyöler!. Yeni yeni, çil çil beş franklıklar satıyorum!. Alacak var mı?

Bu garip ticaret herkesi meraka düşürdüğü için İngilizin başına toplandılar:

— Çil çil beş franklıklar ha?

— Darphaneden yeni mi çıkmış?

— Peki, kaçta satıyorsunuz?

İngiliz, her suale bir cevap veriyordu:

— Evet!.. diyordu. Darphanede yeni basılmış, pırıl pırıl.. Tanesini iki franga veriyorum!.

Bu sözleri duyanların ağızları birer karış açık kalmıştı.. Beş franklık parayı iki franga satmak!. Bu neydi yani?. Deli miydi bu İngiliz? Bir ara halk arasında fısıltılar dolaşmağa başladı:

— Böyle şey olmaz! Bu paralar muhakkak sahtedir!

Nihayet İngilizin etrafına toplanan kalabalığı merak ederek gelen bir polis memuru, bir müddet konuşulanları dinledikten sonra bu garip para tüccarına yanaştı:

— Demek siz, beş franklık paraları ikişer franktan satıyorsunuz? dedi.

— Evet efendim!.

— Bu ne acayip ticaret böyle?

— Olabilir!. Fakat bu çeşit bir alış verişin Fransada yasak olduğunu sanmıyorum!.

Memur:

— Evet ama, şu iş bana biraz garip görünüyor! dedi. Hele siz benimle karakola kadar teşrif edin de...

Polisle İngiliz, birlikte karakola kadar gittiler. Komiser hikâyeyi dinledikten sonra, acayip İngilizce:

— Bu ne biçim ticaret yahu? dedi. Şu paraları bana bir göster-senize bakalım !.

İngiliz, elindeki torbada bulunan beş franklıkları masaya döktü. Komiser, paralardan birkaçını alıp sıkı bir muayeneden geçirdi. Sonra darphaneden acele bir eksper çağırıp, İngilizin satılığa çıkardığı paraları ona da kontrol ettirdiler. Neticede hiç istifini bozmadan bir köşede oturan İngilizden özür dilemeğe mecbur kaldılar. Paralar hakikiydi! Yapılacak hiçbir şey yoktu. Hattâ komiser, ezile büüzüle:

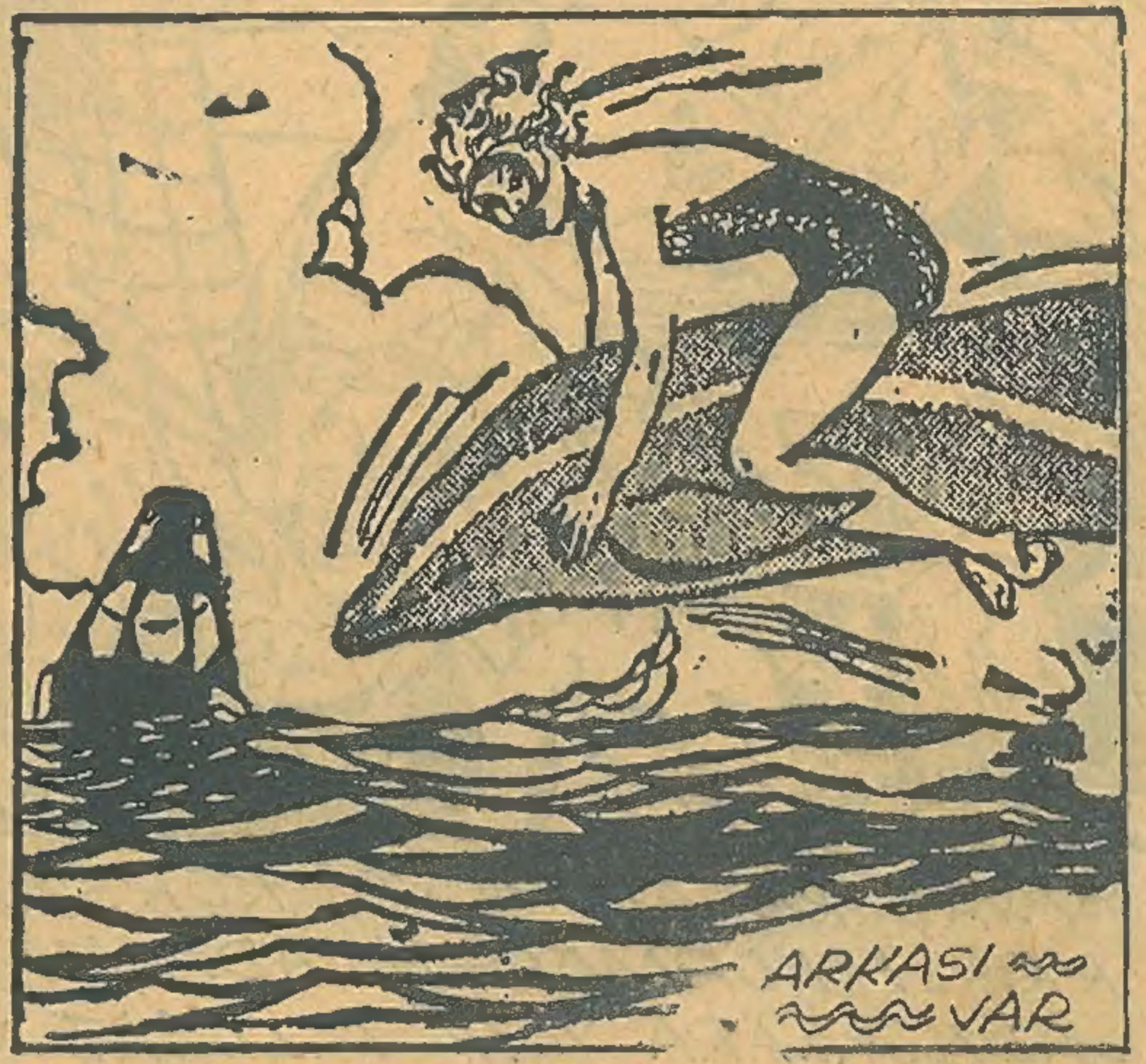
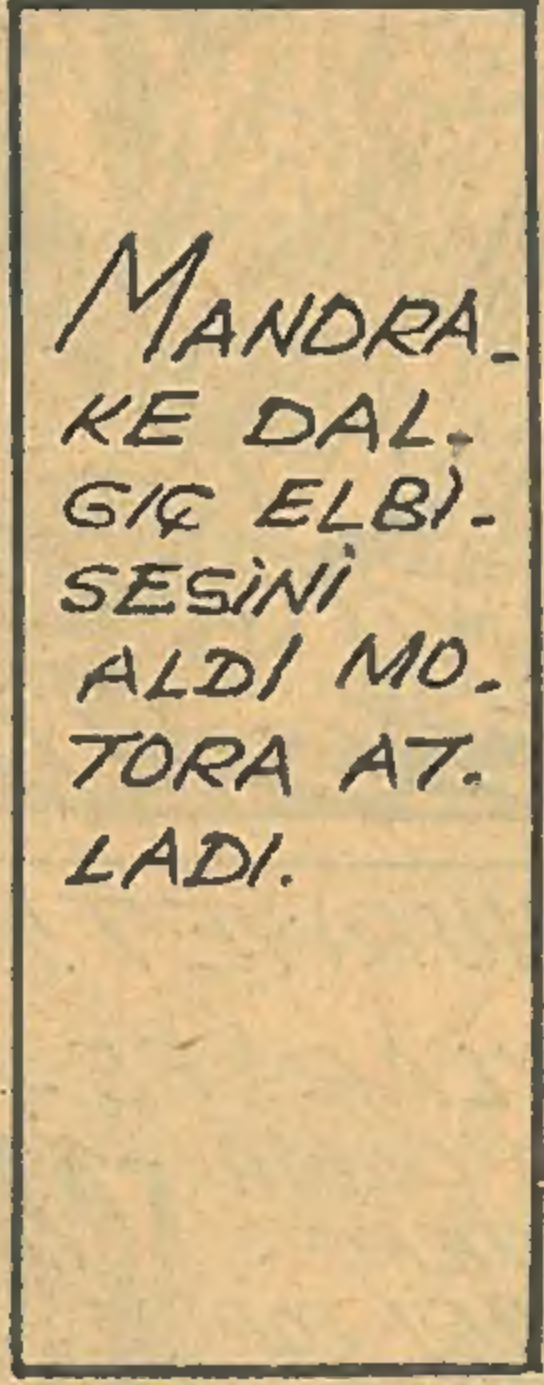
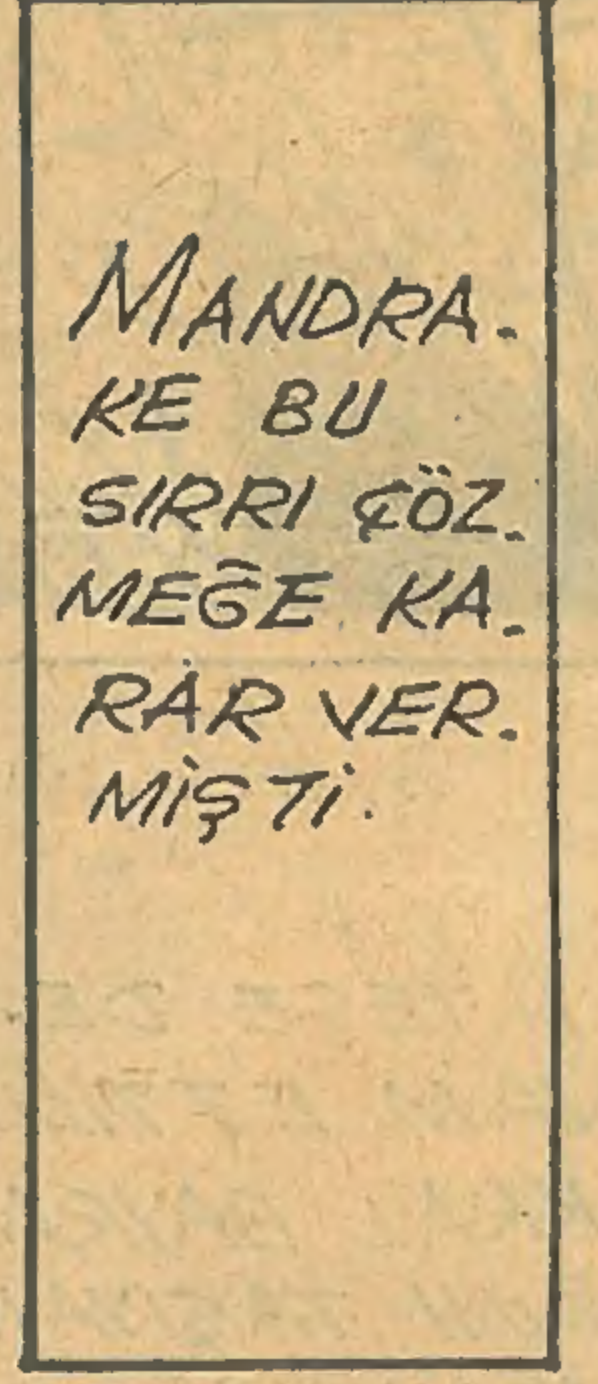
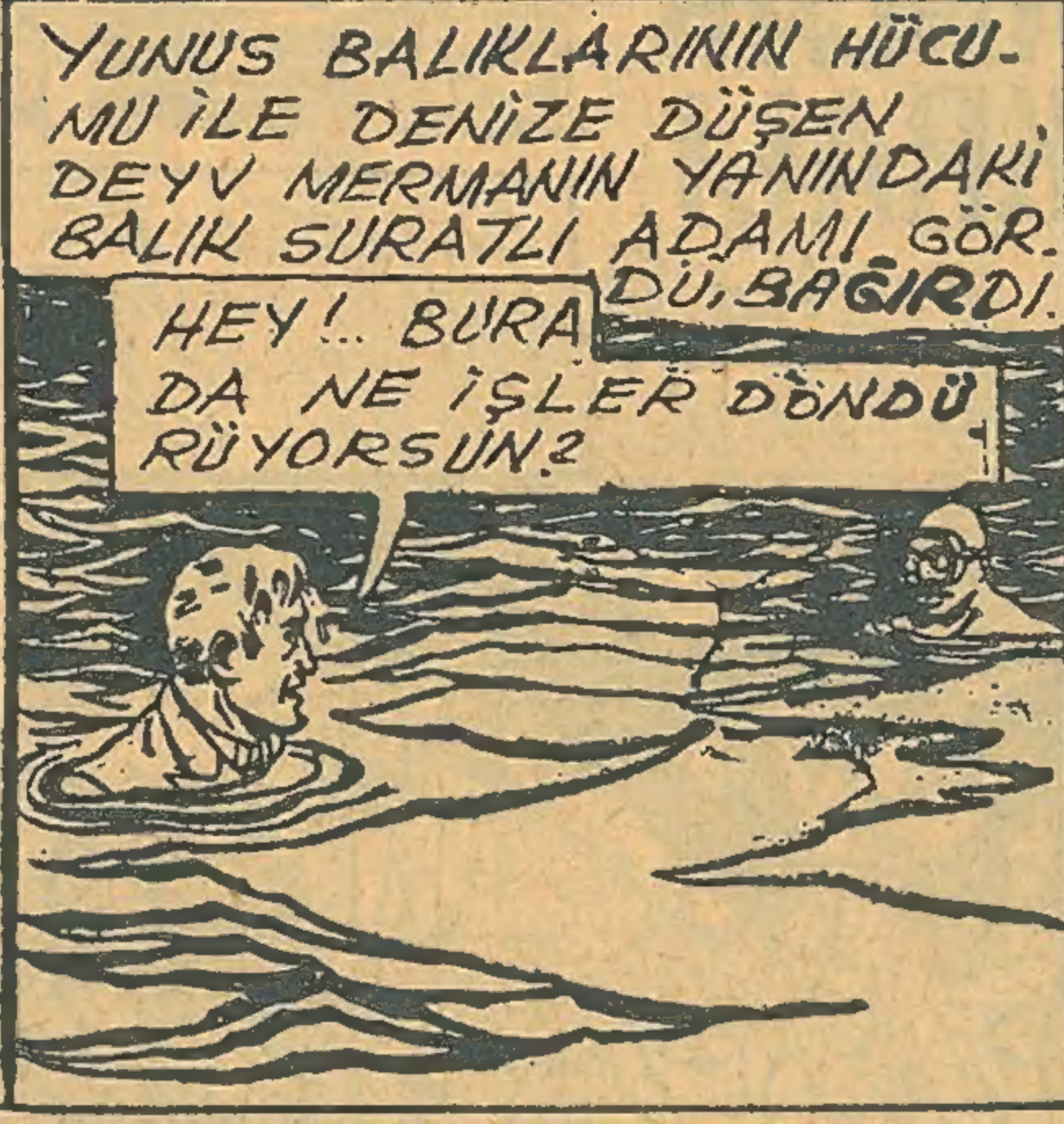
— Vallahi affedersiniz! dedi. Ama yapmaya niyetlendiğiniz ticaret okadar garip, ki polisin bundan şüphelenmesine darılmamalısınız.. Bâri hiç satabildiniz mi?

— Hayır!. Kimse almadı!.

— Peki ama böyle bir ticarete neden lüzum gördünüz?

İngiliz yine istifini bozmadı:

— Canım öyle istedi!. Daha doğrusu bir arkadaşımın bahse tutuştu.. Ben zengin bir adamım.. Pa-

laşıyor ve azap veriyordu. Köyden ayrılalıdanberi bir lokma ekmek yememişti.

Derhal yola revan oldular. Kızgın güneşin altında ve tozlu yollar-da saatlerce yürüdüler.

Mustafa çok susamış, ağzı kireç kaymağı gibi kurumustu. Bazan, köylerin içinden geçiyorlardı. Duyduğu ıstırap, artık bütün hislerini körletmişti. Yolda rasladıkları köylülerin, kendisine çekingen nazarlarla bakmasına artık üzülüyordu.

Öğle vakti olunca, biraz mola vermek için bir ağacın altına oturdular. Jandarma merhamete gelip, birkaç dakika için Mustafanın kelepçesini çözdü. O anda genç köylü, hürriyeti sanki bütün damarlarında hissetti. Ona, bu çok tatlı gelmişti. Kafasının derinliklerinde garip fikirler doluyordu.

Kaçacaktı.

Bu karar bir anda, kıvılcım gibi kafasından çıkarak bütün vücudunu ateşledi. Muhakkak kaçmalıydı. Parlayan gözlerini etrafında gezdirdi. Jandarma, tüfeğini ağaca dayamış, dizliklerini düzeltiyordu. Tam zamanıydı. Başına hiç yoktan gelen bu belâdan sersemliyen kafası, bu teşebbüsün neticesiz kalacağını bir türlü idrak edememişti.

Koşmaya başladı.

Jandarma, onun kaçtığını farketmekte gecikmedi ve arkasından ihtar makamında:

— Dur! diye bağırdı.

Mustafanın aldırış etmediğini görünce, köylünün üzerine ateş etti. Mustafa sendeledi ve bir iki defa yuvarlandıktan sonra, çimenlerin üzerine serildi kaldı.

İki gün sonra, kasabanın jandarma karakoluna, nahiyeden bir rapor geldi. Bu raporda, merkezden alınan emir üzerine gönderilen Mustafanın, yolda ihtarlara kulak asmayarak firar teşebbüsünde bulunduğu, jandarma tarafından öldürüldüğü yazılıyordu.

Zabit, kayıt ve yazı işlerine bakan jandarmayı çağırdı ve:

— Mustafa adında bir adamla ne isimiz varmış, bir bak bakalım? dedi.

Beş dakika sonra jandarma, elinde bir kâğıtla içeri girdi. Komutan sabırsızlıkla sordu:

— Buldun mu?

— Evet efendim! Mustafayı, jandarmaya yazılayım diye yaptığı müracaatın kabul olduğunu bildirmek için çağırılmışız.

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

dı. Hem giriş kapısı, hem de mavi pancurları açıktı. Burada birilerinin oturduğu muhakkaktı.

Taraçaya üç basamaklı taş bir merdivenle çıkılıyordu. Lâkin Hartigan saklandığı ağaç arkasından çıkmadı ve köşke yaklaşmağa cesaret edemedi. Bu düşüncesinde ne kadar isabet etmiş olduğunu, hemen aynı dakikada köşkten önlüklü bir adamın çıkarak pansiyon binasına doğru uzaklaştığını görünce daha iyi anladı. Önlüklü adam, bahçivana benziyordu. Netekim, az sonra kulağına çalınan bir gürültüden, bahçivanın bahçeyi sulamağa başladığını da anladı. Artık mavi pancurlu köşke yaklaşabilirdi. Bir, iki adım attı. Tam taraçaya çıkacağı sırada kulağına, konuşan iki kişinin sesleri çalındı. Hemen yine bir ağacın arkasına sinerek başını ikinci kata kaldırdı ve pencerelerden birinde gri renkli bir yün jile giymiş, başına da yün bir bere geçirmiş bir delikanlının, kollarında tuttuğu sarışın bir kadınla konuşmakta olduğunu gördü.

(Arkası var)

GEMİCİ ARKADAŞLAR!
MEMLEKETİMİZ MÜRRIYE
TİMİZ, HAKKIMIZI ELDE
ETMEK İÇİN ÇAR
PIŞACAĞIZ. YAŞA... YAŞASIN
SIN CUMHURİYET... CUMHURİ
YET...

KORSANLAR KRALI

KARA KORSANIN
GEMİSİ YELKENLE
RİNİ AÇTI. ENGINE
AÇILDILAR.

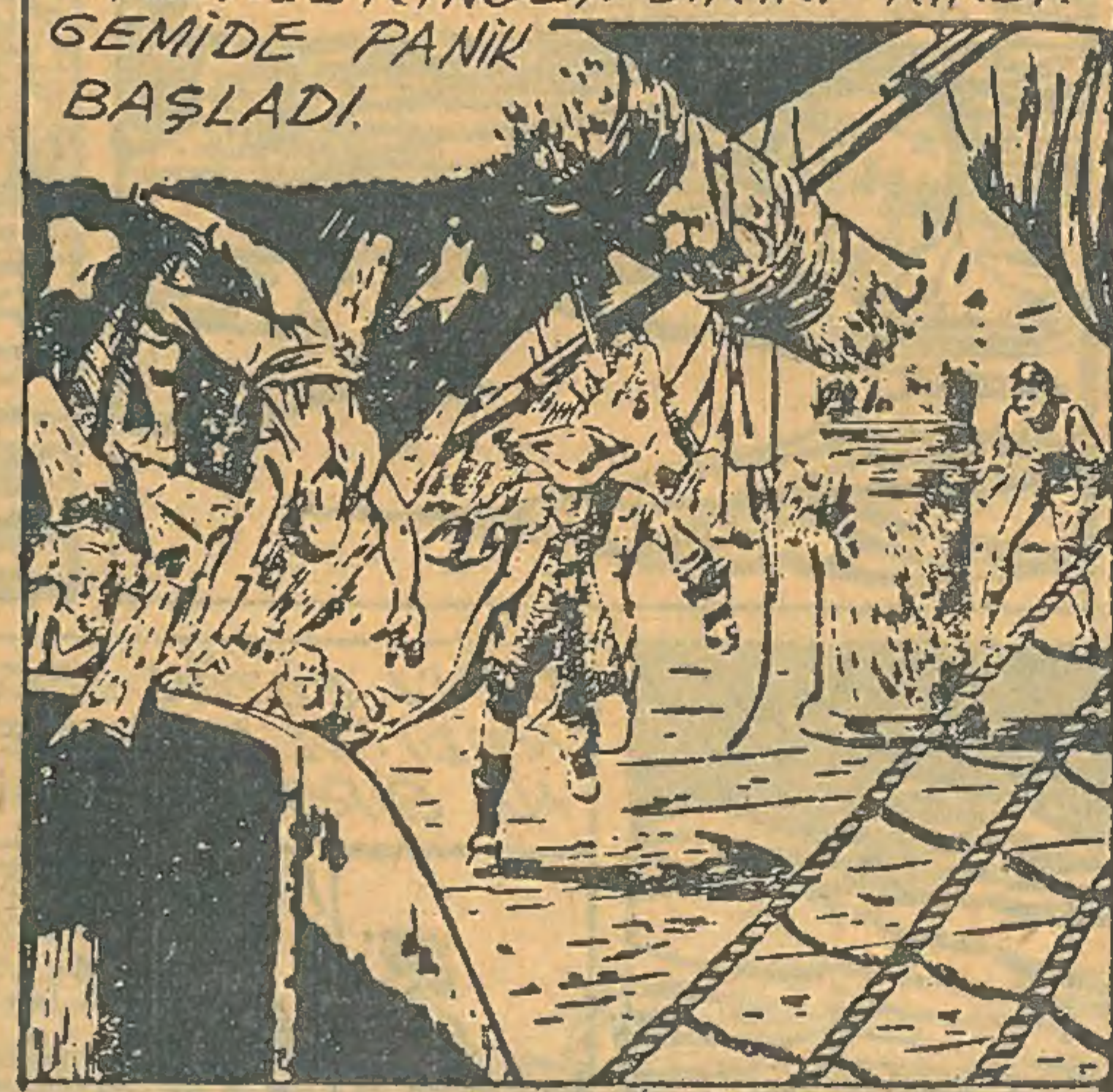
1792 SENESİNDEYİZ.
YOLDA KRALIN BAYRAĞI
NI TAŞIYAN BİR GEMİ GÖR
DÜLER ATEŞ
AÇTILAR

FENA! ÇOK
YUKARI NİŞAN
ALİYORSUNUZ... NAMLI.
YI İNDİR. ATEŞ
AMAN VER.
MEYİN.

BİR GÜLLE
KRAL GEMİSİ
NİN YELKEN
DİREKLERİNDEN BİRİNİ KIRDI.
GEMİDE PANİK
BAŞLADI.

DEVAM ARKADAŞ
LAR! YANAŞIP TAT
LI TATLI DÖĞÜŞMEK Bİ
LE NASIP
OLMIYACAK
GALİBA...

ATEŞE DE
VAM ETTİLER.
KRAL BAYRA
ĞINI TAŞIYAN
YELKENLİ GEMİ
SU KESİMİNDE
KORKUNÇ BİR
YARA ALDI.

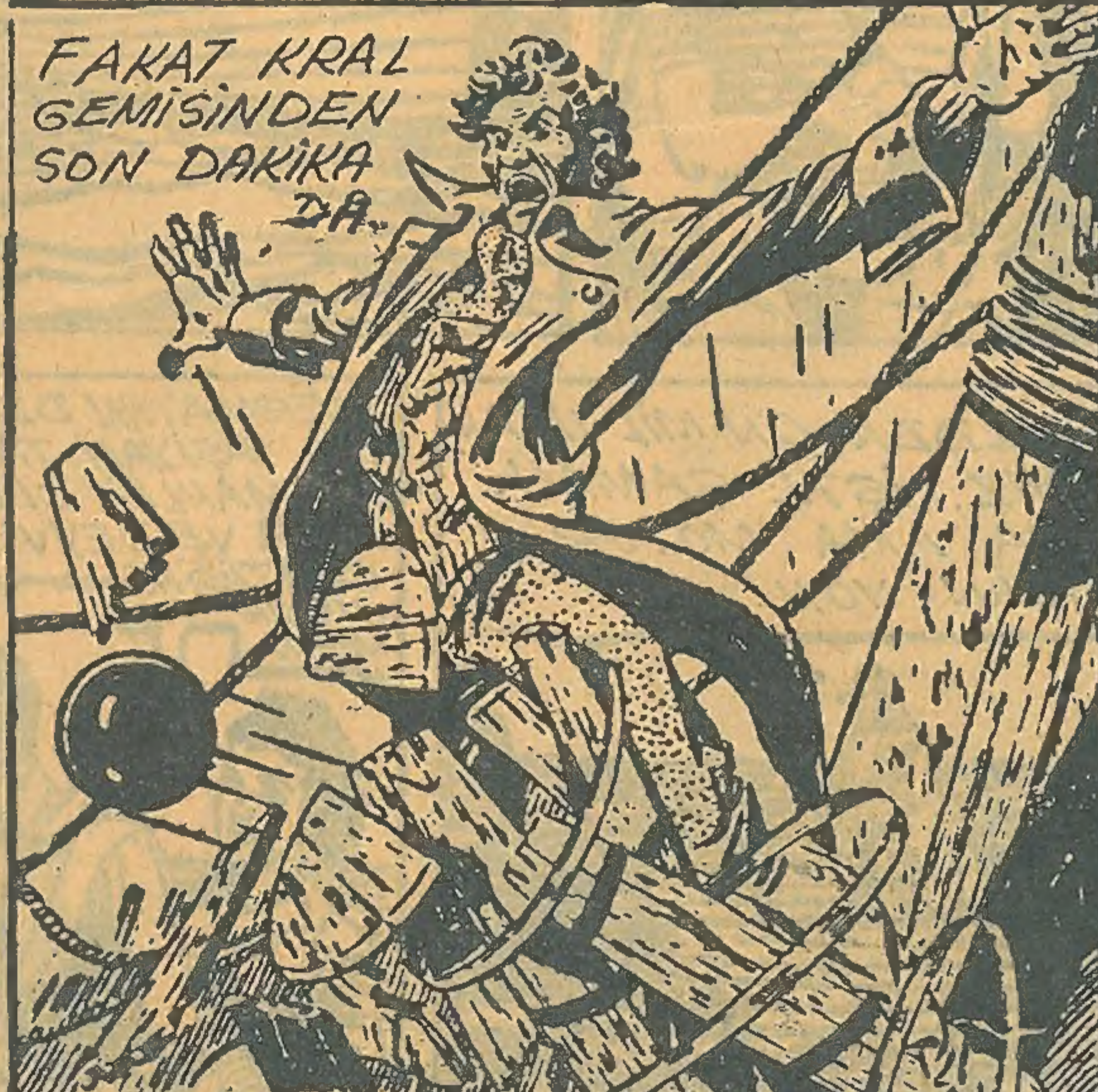
ALDIĞI YARA ÇOK ÖNEMLİYDİ
GEMİ AZ SONRA BATMAĞA
BAŞLADI.

YAŞASIN CUMHURİYET!
HAYDİ ÇOCUKLAR! FE
NA İNSANLAR OLMA
DİĞİNİZİ GÖSTERE.
LİM. YARALILARI TOP
LIYALIM

SAVAŞ KAZANILMIŞTI. KORSANLAR
KRALI KORMORAN ADAMLARINI TOP
LADI ONLARA YENİ TALİMAT VERDİ.

FAKAT KRAL
GEMİSİNDEN
SON DAKİKA
DA.

SAVRULAN BİR
GÜLLE FRANSUA
NİN BİR BACAĞINI
KOPARDI.

ARKASI
VAR

GİZLİ VAZİFE!

BU KURTULMA İŞİNDE BANANE DÜŞÜYÖR. SANA KESKİN BİR UYKU İLACI VERECEĞİM. SENİ ÖLMÜŞ SANIP ÖLÜLER ÇUKURUNA ATACAKLAR.

ALLAH RAZI OLSUN.. AMA OĞLUMLA GELİNİNE SÖYLE BENİ KURTARMAK İÇİN UĞRAŞMASINLAR.. BEN İHTİYARIM. BENİM YERİME ROZİNİ KURTAR. SİNALAR KABUL ET. MEZLER

BENİM SÖYLEYİŞİNİ SÖYLE KABUL EDERLER. ALE. NİM BURADA KALSIN O BİREKLERİNİ BU NAZİLERİN ELİNDEN KURTARIR. BENİ EN SON DÜŞÜNSÜN.

ALLAH SEN. DEN DE RAZI OLSUN. BÜTÜN BUNLARI OĞLUNA SÖYLİYECEĞİM.

BEN BU ZAVALLI ESİR KIZLARIN ANNESİ GİBİYİM.. ONLARI BIRAKAMAM JOZEF..

JOZEF BABA ERKEKLERİN PAVYONUNA DÖNDÜ. POL İLE KONUŞTU.

ÇOCUK İÇİN ÜZÜLÜYÖR ZAVALLI. NE BAHASINA OLURSA OLSUN BİRİNDEN BİRİNİ KURTARMA LIYIM YARAB. BİM..

TEMKİNLİ OL YAVRUM.. AKLI. NI BAŞINA TOPLA.. ALLAH YARDIMCIN OLSUN. NE OLUR. SA OLSUN.. ÖLÜM BU HALİMİZDEN DAHA MI KÖTÜ?..

BU SİRADA ROZİN HAP. SEDİLDİĞİ YERDE ÜMİTSİZLİKTEN ÇIL. GINA DÖNMÜŞTÜ.

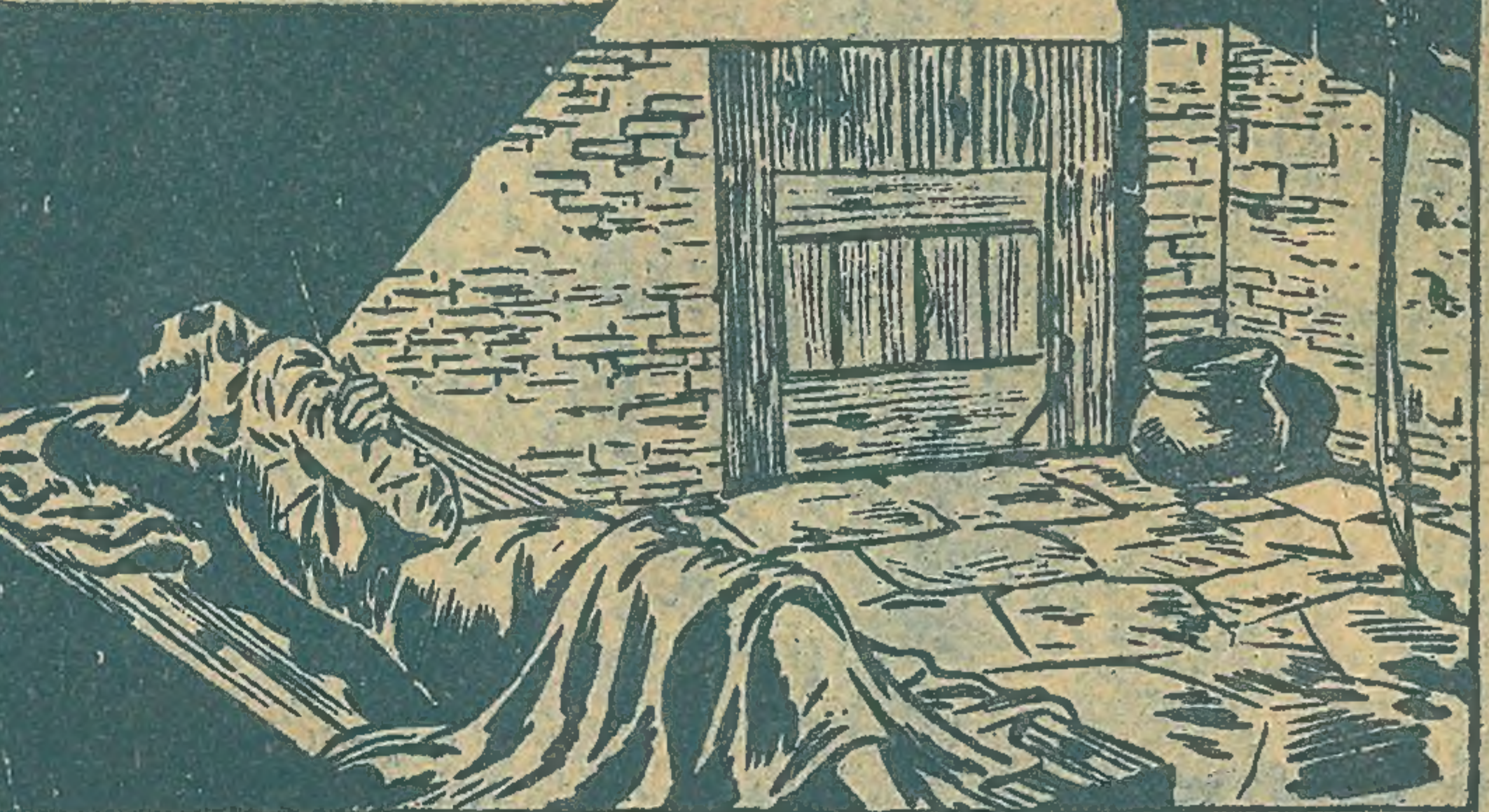
BU SİRADA BARAKANIN KAPALI AÇILDI. YABANCI BİR EL DELİKTEN İÇERİ BİRŞEY ATTI. ROZİN HEMEN ALDI.

BU BİR PAKETTİ. İÇİNDE YİYECEK, İLAÇLAR VE BİR MEKTUP VARDI. ROZİN HEMEN MEKTUBU AÇTI.

ROZİN BİRAZ ÜMİTLENDİ. YİYECEKLERİ BÜYÜK BİR İSTİHA İLE YEDİ. SİNİRLERİ YATIŞTI. YATTI.. HEMEN UYUDU.

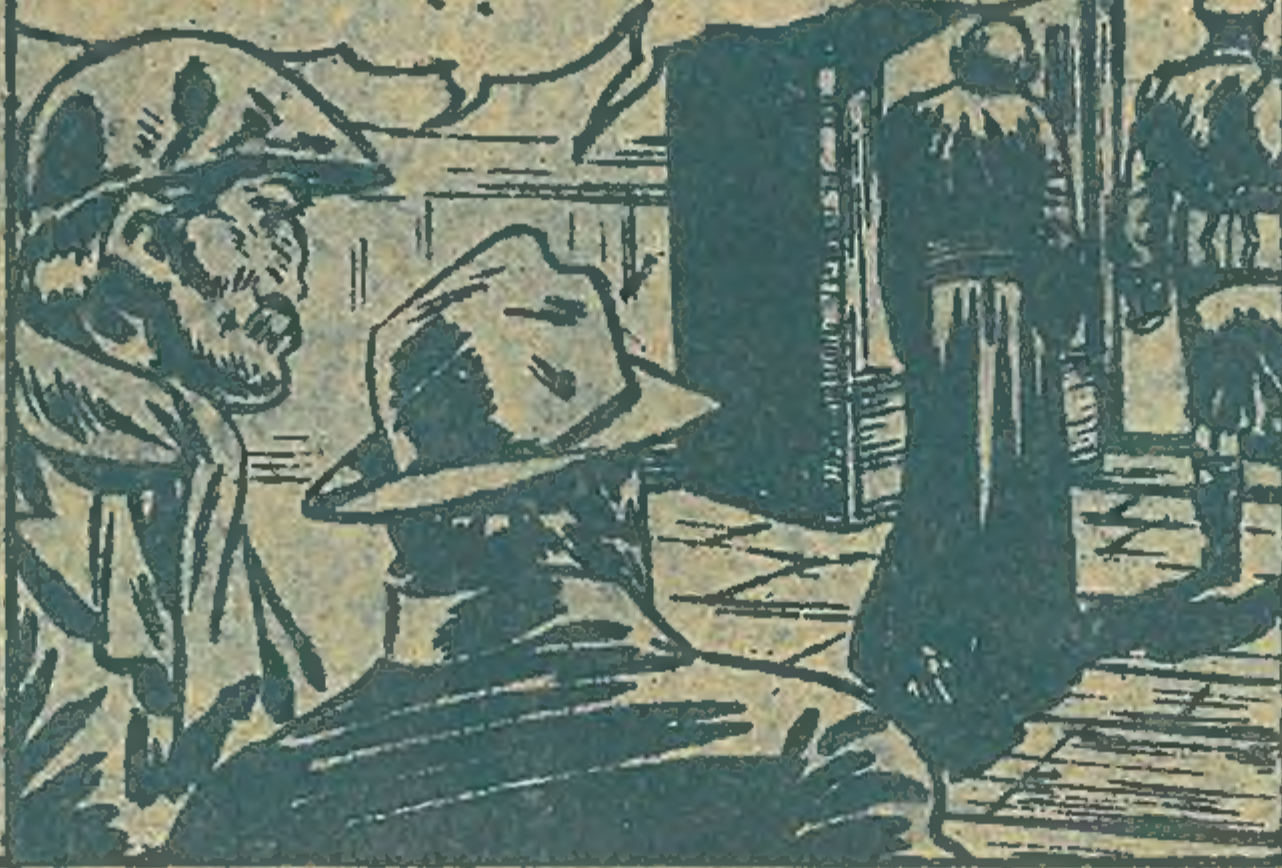

ALEN ERTESİ GÜN ERKEKLERİN BARAKASINA GİRDİ. HERKES SOĞUK SOĞUK ONU SÜZDÜ. JOZEF ALDIR. MADI DUA KİTABINI OKUMAYA DEVAM ETTİ.

ESİRLER İÇ SIKINTISI İLE ALEN VE PAPAZIN GİDİ. ŞİNE BAKTILAR.

KADINLARA HABER GÖTÜRDÜĞÜNÜ MÜ SEZDİ NEDİR? BU SER. SERİ PAPAZIN KİLİNA HATA GETİRİSE..

KÜÇÜK JÜL PAPAZIN ARKASINDAN KOŞTU.

ONA FE. NALIK YA. PİLMASINI İSTEMİYÖRÜM. SAKİL OL YAVRUM. BİZ ONU KORURUZ. SEN DUR.

OĞLUM BENİ SORGU YA GEK. AZARLA.. HATTA TOKATLA. BAKIYORLAR İŞİ ANLAMASINLAR. OH BU GÖK ZOR BABACI. GİM.

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

MİRMA HAYRETLE BAKAR

İRİDE SEN ÇILDIRDIN MI?

ŞİMDİYE KADAR HİÇ
BU KADAR AKILLICA HAREKET
ETMEDİM. SENİNDE BİR DAHA
ONU GÖRDÜĞÜNÜ İSTEMİ-
YORUM..

İRİDE NE SÖYLEDİĞİNİ BİLİYORMUSUN?
ARKADAŞIM HAKINDA NEDEN
BÖYLE DÜŞÜNÜYORSUN?

ÖYLE AMA, O ÇOK
MURAI VE HİLEKAR BİR
KIZ. YÜZÜNDEKİ MELEK
GÜZELLİĞİNE BAKMA,
ÇOK TEHLİKELİ BİR KIZ O!

İRİDE KA-
PIYA DOĞRU
GİDER. MİRMA,
SÖYLEDİKLERİN-
DEN PİŞMAN OLMUŞTUR..

HAKLISIN!
BU EVİN HANI-
MI SENSİN. YALNIZ
ŞUNU BİLKİ O, BU EVE
GELİRSE, BEN DE GİDERİM.

İRİDE, SENİNLE İLK
DEFA MÜNAKAŞA
EDİYORUZ.

FAKAT, BUNA DA O
KIZIN SEBEB OL-
DUĞUNU UNUT-
MA!

İRİDE, ARKADAŞIMA HAKARET
ETMEĞE HAKKIN YOK. ONUN-
LA GÖRÜŞMEKTEN BENİ MEN
EDEMESSİN.

LORENNNA HER ZAMANKİ
GİBİ, TEBESSÜM EDER..

O, MUMYA SURATLI KIZ KURUSU-
NA NE KADARDA EHEMMİYET
VERİYORSUN MİRMA!

LORENNNA, ONUN HAK-
KINDA BÖYLE KONUŞ-
MAKDAN SENİ MENEDE-
RİM. O, DÜNYADA BE-
Nİ SEVEN TEK İN-
SANDIR.

İRİDE İLE, BİRAZ
ÇEKİŞTİK!

MİRMA İRİDEYE ÇOK
AĞIR MUAMELE
EDER..

NEN VAR
MİRMA? HİÇ
NEŞELİ DE-
GİLSİN..